

அத்தியாயம் - 45

காகா ஸாஹேப்பின் ஜூயமும், ஆனந்த்ராவ் கண்ட காட்சியும் - மரப்பலகை பாபாவின் படுக்கைக்கானது பகத்தினுடையது அல்ல.

முன்னுரை

முந்தைய முன்று அத்தியாயங்களில் பாபாவின் மறைவைக் குறித்து நாம் விவரித்தோம். அவரது நிலையற்ற ஸ்தால உருவம் நமது காட்சியிலிருந்து மறைந்ததில் ஜூயமில்லை. ஆனால் அவரது அழிவற்ற சூட்சும உருவம் எப்போதும் வாழ்கிறது. அவரது வாழ்நாளில் நடைபெற்ற வீலைகள் இன்றளவும் பெருமளவில் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அவர் மறைந்த பின்னரும் அவரது புதியதான வீலைகள் நடைபெற்றன. இன்றளவும் நடைபெற்று வருகின்றன. இவை பாபா எப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார் என்பதையும் அவர்தம் பக்தர்களுக்கு முன்னேப்போலவே உதவிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் தெளிவாக்குகிறது. பாபாவின் வாழ்நாளில் அவர்து தொடர்பைப் பெற்றவர்கள் மிக அதிர்ஷ்டசாலிகளே. ஆனால் அவர்களில் எவராவது இவ்வுலகப் பற்றையும், இன்பங்களின் மேல் விருப்பத்தையும் விடாமல், கடவுள் மேல் உள்ளத்தைத் திருப்பவில்லை என்றால் அது அவர்களது தூரதிர்ஷ்டமேயாகும். அப்போதும், இப்போதும் தேவை என்னவென்றால் பாபாவின் பால் முழுமனதாக பக்தி, நமது புலன்கள், உறுப்புகள், மனம் யாவையும் பாபாவை

வழிபடுவதில் ஒருங்கிணைந்து அவருக்குச் சேவை புரிய வேண்டும். வழிபாட்டில் சில உறுப்புக்களை மட்டும் ஈடுபடுத்தி, மற்றவற்றை வேறுபக்கம் செலுத்துவது பயனற்றது. வழிபாடு, தியானம் போன்றவை செய்யப்பட வேண்டுமானால் நமது மனப்பூர்வமாகவும் ஆத்மார்த்தமாகவும் செய்யப்பட வேண்டும்.

கற்புறுமாதர் தம் கணவரிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பு, சீடன் குருவிடம் கொண்டிருக்கும் அன்புடன் சில சமயம் ஒப்பிடப்படுகிறது. எனினும் முன்னது குருபக்தியை விட மிகத் தாழ்வான படியால் இரண்டையும் ஒப்பிட இயலாது. தந்தையோ, தாயோ, சகோதரனோ அல்லது வேறு எந்த உறவினரோ ஒருவரும் நம் வாழ்க்கையின் லட்சியத்தை அடைய (ஆத்ம உணர்வு பெற) நம் உதவிக்கு வரமாட்டார்கள். நாமே திட்டமிட்டுக் கொண்டு ஆன்ம உணர்வு பெறும் பாதையில் வழி நடக்க வேண்டும். உண்மைக்கும் மாயைக்கும் இடையில் நாம் பேதம் கண்டு இகபர இன்பங்களையும், பொருட்களையும் துறந்து, புலன்களையும் மனதையும் அடக்கி முக்தியை அடைவதில் மட்டுமே விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களைச் சார்ந்திருப்பதற்குப் பதிலாக நம்மிடமே நமக்குப் பூரண நம்பிக்கைவேண்டும். பேதங்கள் உனர் பயிற்சி செய்யத் தொடங்கும்போது உலகம் ஒரு மாயை என்றும் நிலையற்றது என்றும் அறிந்து கொண்டு உலக ஆசைகள் குறைந்து முடிவில் சொந்தபந்தமற்ற நிலையை நாம் பெறுகிறோம். பிரம்மம் என்பது நமது குருவைத் தவிர வேற்றல் என்றும், அவரே முழு நிச்சய நிலையில் நாம் காணும் அண்டசராசரங்களிலும் வியாபித்து ஆட்கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்து, அவரை எல்லா உயிர்களிடத்திலும் கண்டு நாம் வணங்கத் தொடங்குகிறோம். இதுவே கூட்டுப் பிரார்த்தனை (பஜைன) அல்லது வழிபாடாகும். இவ்விதம் குருவாகிய பிரம்மத்தை மனமுருகி வழிபடும்போது நாம் அவர்களுடன்,

ஒன்றி ஆன்ம உயர்வைப் பெறுகிறோம். குருக்கமாக, குருவின் நாமத்தை எப்பொழுதும் ஸ்மரணம் செய்து கொண்டு இருப்பதும், அவரைத் தியானிப்பதும் எல்லா ஜீவராசிகளிலும் நாம் அவரைக் காணச் செய்து நம்மீது அழியாத பேரின்பத்தைச் சொரிகிறது. பின்வரும் கதை இதனை விளக்குகிறது.

காகாஸாஹேப்பின் ஜூயமும் ஆனந்தராவ் கண்ட காட்சியும்

ஸ்ரீகநாதரின் நூல்களான (1) பாகவதம், (2) பாவார்த்த ராமாயணம் இரண்டையும் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தை தினந்தோறும் வாசிக்கச் சொல்லி ஸாயிபாபா உத்தரவிட்டார் என்பது நன்றாகத் தெரிந்த விஷயம். காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் பாபா உயிருடனிருக்கும் போதும் அவர் மறைந்த பின்பும் இதனைப் பின்பற்றினார். பம்பாய் சௌபாத்தியிலுள்ள காகா மஹாஜூனியின் வீட்டில் ஒருநாள் காலை காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் ஏகநாதரின் பாகவதத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். சாமா என்றழைக்கப் படும் மாதவராவ் தேச்பாண்டேயும், காகா மஹாஜூனியும் புத்தகத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பதினேராம் காண்டம் படிக்கப்பட்டதைக் கவனத்துடன் கேட்டனர். அதில் ரிஷிபக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒன்பது சித்தர்கள் அல்லது நாதர்கள் என்றழைக்கப்பட்ட கவி, ஹரி, அந்தரிக்ஷி, பிரபுத்த, பிப்பலாயன், அவிரஹோத்ர, த்ருமில், சமஸ், கரபாஜன் முதலியோர் பாகவத தர்மத்தை ஜூனகராஜஞக்கு உபதேசித் தார்கள். ஜனகர் அவ்வொன்பது நாதர்களையும் மிகமிக முக்கியமான கேள்விகளைக் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் திருப்திகரமான முறையில் பதிலளித்தார்கள். முதல்வரான கவி பாகவத தர்மம் என்றால் என்ன என்று விவரித்தார். ஹரி, பக்தனின் குணநலன்களை விளக்கினார். மாயை என்றால் என்ன என்பதை அந்தரிக்ஷா விளக்கினார். மாயை எவ்வாறு கடப்பதென்பதை பிரபுத் விளக்கினார். பரப்பிரம்மம் என்பதை பிப்பலாயன் விவரித்தார்.

கர்மத்தை அவிர்ஷோத்ரரும், த்ருமில் கடவுள் அவதாரங்களையும் அவர் செயல்களையும் விளக்கினார். மரணத்துக்குப்பின் பக்தனில்லாதவன் எங்ஙனம் கூவி கொடுக்கப்படுகிறான் என்பதை சமஸ் கூறினார். வெவ்வேறு யுகங்களில் வெவ்வேறு விதமான கடவுள் வழிபாட்டை கரபாஜன் விளக்கினார். கலியுகத்தில் ஹரி அல்லது குருவின் பாதங்களை நினைவூட்டிக் கொள்வதே விடுதலைக்கு ஒரே வழி என்பதே எல்லா விளக்கங்களின் கருத்துமாகும். வியாக்கியானம் முடிவடைந்த பின்னர், மாதவ்ராவிடமும் மற்றவர்களிடமும் காகாஸாஹேப் மனஞ்சோர்ந்த குரலில் கூறினார். “பக்தியைப் பற்றி ஒன்பது நாதர்களின் விளக்கமும் எவ்வளவு ஆச்சரியமானதாக இருக்கிறது! அதே நேரத்தில் அதை அப்பியாசத்திற்குக் கொண்டு வருவது எவ்வளவு கடினம்! நாதர்கள் பூரணத்துவம் பெற்றவர்கள். ஆனால் அவர்களால் விவரிக்கப்பட்ட பக்தியை நம்போன்ற அறிவற்றவர்கள் அடைவது சாத்தியமா? பல பிறவிகளுக்குப் பின்னரும் நாம் அதை அடையப் போவதில்லை. பின்னர் எங்ஙனம் நாம் முக்தியடைய முடியும்? நமக்கெல்லாம் கதிமோட்சத்திற்கான நம்பிக்கையே இல்லையென்றே தோன்றுகிறது”. காகாஸாஹேப் பின் இந்த சோர்வான எண்ணத்தை மாதவ்ராவ் விரும்பவில்லை. அவர் கூறினார், “வெரத்தைப் போன்ற பாபாவைக் குருவாக அடைந்த நல்லதிர்ஷ்டம் உள்ள ஒருவர் இவ்வளவு தாழ்வுணர்ச்சியுடன் அழுவது பரிதாபமானது. பாபாவிடம் அவருக்கு அசைவற்ற நம்பிக்கை இருக்குமானால் ஏன் அவர் மனச்சலனமடைய வேண்டும். நாதர்களின் பக்தி உறுதியான தாகவும், சக்திவாய்ந்ததாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நமது பக்தி அன்பும் பாசமும் உடையதல்லவா? ஹரியினுடைய அல்லது குருவினுடைய பெயரை ஸ்மரணம் செய்து கொண்டிருப்பதே முக்தியை நமக்கு அளிக்கும் என்று பாபா நமக்கு ஆணித்தரமாகக் கூறவில்லையா? பின் பயத்துக்கும் கவலைக்கும் ஏது

காரணம்?" மாதவராவின் விளக்கத்தால் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் திருப்தியடையவில்லை. அன்று முழுவதும் அவர் நாதர்களின் சிறந்த பக்தியுணர்வைப் போல் தாழும் எவ்விதம் பெறுவது என்ற சிந்தனையிலும், எண்ணத்திலும், கவலையாகவும் மன அமைதி யற்றும் இருந்தார். அடுத்த நாள் காலை பின்வரும் அற்புதம் நிகழ்ந்தது.

ஆனந்தராவ் பாகாடே என்ற ஒரு பெருந்தகை மாதவராவைத் தேடி அங்கு வந்தார். பாகவத பாராயணம் அப்போது நடந்து கொண்டிருந்தது. திரு. பாகாடே, மாதவராவின் அருகில் அமர்ந்து எதையோ அவரிடம் முனுமுனுத்தார். அவர் தமது கனவுக் காட்சியை மெல்லிய குரலில் கூறிக்கொண்டு இருந்தார். பாராயணத்துக்கு அவரது முனுமுனுப்பு சிறிது இடையூறாக இருந்ததால் காகாஸாஹேப் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மாதவராவை விஷயம் என்னவென்று கேட்டார். மாதவராவ், "நேற்று உங்கள் சந்தேகத்தை எழுப்பினீர்கள். இப்போது அதற்கு விளக்கம் கிடைத்திருக்கிறது. பக்தியின் 'காப்பாற்றும்' கணாதிசயத்தையும் குருவின் பாதங்களை வணங்குதல், வழிபடுதல் ஆகிய ஆர்வம் மட்டுமே போதும் என்று பாபாகனவின் மூலம் திரு. பாகாடே அவர்களுக்குக் காண்பித்ததைக் கேளுங்கள்" எனக் கூறினார்.

எல்லோரும், குறிப்பாக காகாஸாஹேப் தீக்ஷித், அக்கனவுக் காட்சியைக் கேட்க ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். அவர்களது யோசனையின் பேரில் திரு. பாகாடே தமது கனவைப் பின்வருமாறு வர்ணிக்கத் தொடங்கினார்.

ஆழமான கடவில் இடுப்பளவு நீரில் நான் நின்று கொண்டு இருந்தேன். திடிரென்று அங்கு நான் ஸாயிபாபாவைக் கண்டேன். அவர்தம் பாதங்கள் நீரில்பட வைரங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆழகிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். பாபாவின் ரூபத்தால் நான் மிகமிக மகிழ்வு கொண்டு திருப்தியடைந்தேன். கனவு என்று

நினைக்கமுடியாத அந்த அளவுக்கு தத்ரூபமாக அக்காட்சி இருந்தது. வினோதமான வகையில் மாதவ்ராவும் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, “ஆனந்தராவ! பாபாவின் பாதத்தில் விழு” என்றார். “நானும் அங்ஙனமே செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் அவரது பாதங்கள் தண்ணீரில் இருக்கின்றன. எங்ஙனம் எனது சிரசை அவற்றின்மேல் வைக்க முடியும்? நான் இயலாதவனாக இருக்கிறேன்” என்று நான் கூறினேன். இதைக்கேட்டு பாபாவிடம் அவர் கூறினார், “ஓ தேவா! நீரில் இருக்கும் தங்கள் பாதங்களை வெளியே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்”. உடனே பாபா தமது பாதங்களை எடுத்துக் கொண்டார். தாமதமின்றி நான் அவைகளைப் பற்றிக்கொண்டு வணங்கினேன். இதைக் கண்டு பாபா என்னை ஆசீர்வதித்து, “இப்போது போ, உனது நன்மையை நீ பெறுவாய். பயத்துக்கோ கவலைக்கோ காரணமில்லை. எனது சாமாவுக்கு பட்டுக்கரை வேஷ்டி ஒன்றைக்கொடு. நீ நன்மை அடைவாய்” என்றார்.

பாபா கனவிலிட்ட ஆணைக்கேற்ப திரு. பாகாடே ஒரு வேஷ்டி கொணர்ந்து அதை மாதவ்ராவிடம் கொடுக்கும்படி காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தை வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் பாபா அதனைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்வதற்கேற்ற ஏதாவதோரு குறிப்பு அல்லது யோசனை கூறினாலன்றி தாம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை என்று மாதவ்ராவ் கூறிவிட்டார். சிறிது விவாதத் திற்குப்பின் காகாஸாஹேப் திருவுளச் சீட்டுப் போடத் தீர்மானித்தார். ஜயப்பாடுள்ள எல்லா விஷயங்களிலும் திருவுளச் சீட்டுப்போட்டு பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சீட்டில் கண்டுள்ளபடி நடப்பது காகாஸாஹேப்பின் நிரந்தரமான வழக்கமாகும். இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ‘ஏற்றுக் கொள்ள’, ‘தள்ளிவிட’ என்று இரு சீட்டுகளில் எழுதப்பட்டு பாபாவின் படத்தின் அடியில் வைக்கப்பட்டு ஒரு குழந்தையால் ஒரு சீட்டு எடுக்கும்படிக் கேட்கப்பட்டது. “ஏற்றுக் கொள்ள” என்ற சீட்டே குழந்தையால்

எடுக்கப்பட்டு வேஷ்டியும் மாதவ்ராவிடம் கொடுக்கப்பட்டு, அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்விஷயமாக ஆனந்தராவ், மாதவ்ராவ் இருவருமே திருப்தியடைந்தனர். காகாஸாஹேப்பின் பிரச்சனை தீர்ந்தது.

மற்ற ஞானிகளின் மொழிகளுக்கு மரியாதை கொடுக்க இக்கதை நம்மை ஊக்குவிக்கிறது. அதே சமயம் நமது அன்னையின் (குருவின்) பால் முழு நம்பிக்கை கொண்டு அவரது அறிவுரைகளின்படி நடக்கவும் கூறுகிறது. ஏனெனில் அவர் வேறு எவரையும்விட சிறப்பாக நமது நலத்தை அறிகிறார். பின்வரும் பாபாவின் மொழிகளை உங்கள் உள்ளத்தில் ஆழப் பதித்துக் கொள்ளுங்கள். “இவ்வுலகில் என்னந்த ஞானிகள் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் “நமது தந்தையே” (குருவே) தந்தை (நிஜமான குரு) ஆவார். மற்றவர்கள் பல நல்ல விஷயங்களைக் கூறலாம். ஆனால் நமது குருவின் மொழியை மறக்கவே கூடாது. சுருக்கமாக உங்கள் குருவை முழு மனதுடன் நேசியுங்கள். அவரிடமே பரிபூரண சரணாகதியடையுங்கள். பயபக்தியுடன் அவர்முன் சாஷ்டாங்கமாக வணங்குங்கள். பின்னர் ஆதவனுக்கு முன் இருள் இல்லாதிருப்பதைப்போல் உங்கள் முன் நீங்கள் கடக்க வேண்டிய உலக வாழ்வெனும் கடல் இல்லாததைக் காண்பீர்கள்”.

மரப்பலகை பாபாவின் படிக்கைக்கானது பகத்தினுடைய ஆல்ல

தமது ஆரம்ப நாட்களில் நாலுமுழு நீளமும் ஒரு முழு அகலமும் உள்ள ஒரு மரப்பலகையில் நான்கு மூலைகளிலும் சிட்டி விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்க பாபா உறங்கினார். பின்னர் அவர் அப்பலகையைத் துண்டு துண்டாக உடைத்துத் தூக்கி ஏறிந்து விட்டார். (அத்தியாயம் 10ல் பார்க்க). ஒரு முறை இப்பலகையின் பெருமையினையும் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் காகாஸாஹேப் தீக்கித்திடம் பாபா விவரித்தார். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவர் பாபாவிடம் “நீங்கள் இன்னும்

மரப்பலகையை விரும்பினால் சௌகரியமாகத் தூங்குவதற்காக மகுதியில் மீண்டும் ஒன்றைத் தொங்கவிடுகிறேன்" என்றார்.

பாபா : மஹால்ஸாபதியை கீழே விட்டுவிட்டு நான் மேலே துயில் விரும்பவில்லை.

காகா : மஹால்ஸாபதிக்காக நான் மற்றொரு பலகையும் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

பாபா : அவன் எங்ஙனம் பலகையில் தூங்க முடியும்? பலகையின் மீது தூங்குவது எளிதல்ல. தன்னிடத்து பல நல்ல குணங்கள் - பண்புகள் உள்ள ஒருவனே அங்ஙனம் செய்ய இயலும். தனது கண்கள் 'அகல விழித்திருக்கும் நிலையில்' தூங்கக் கூடியவனே அதில் தூங்க முடியும். நான் தூங்கப் புகுமுன் மஹால்ஸாபதியை என் அருகில் அமரச் சொல்லி எனது நெஞ்சின் மீது கைவைத்து, "நாமஸ்மரணம்" கேட்கிறதா எனக் கவனிக்கும் படியும், நான் தூங்கிவிட்டால் எழுப்பும்படியும் அவனை அடிக்கடி கேட்கிறேன். இதைக்கூட அவனால் செய்ய இயலுவதில்லை. அவனே தூக்க மயக்கத்தில் தலையை ஆட்ட ஆரம்பிக்கிறான். எனது நெஞ்சில் அவனது கை ஒரு கல்லைப் போல் கனப்பதை உணர்ந்து நான் "ஓ பகத்" என்று கூவும்போது அவன் அசைந்து கண் விழிக்கிறான். தரையின் மீதே சரியாக அமர முடியாமலும், தூங்க இயலாமலும் தடுமாறுபவனும் தனது ஆசனம் (தோற்றுஅமைவு) நிலையுறுதியாக இல்லாதவனும் தூக்கத்திற்கு அடிமையானவனுமான அவன் உயரத்திலுள்ள பலகையில் எவ்விதம் தூங்க இயலும்?"

மற்ற அனேகத் தடவைகளில் அடியார்கள் மேல் கொண்ட அன்பினால், "எது நம்முடையதோ (நன்மையோ, தீமையோ) அது நம்மிடம் இருக்கிறது. எது மற்றவனுடையதோ அது அவனிடம் இருக்கிறது" என்று பாபா கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் குணவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 46

பரபாவின் கயா பயணம் - ஆடுகளின் கதை

இந்த அத்தியாயம் சாமா, காசி, பிரயாகை, கயா முதலிய இடங்களுக்குச் செல்லும் பயணத்தையும், பாபா எங்ஙனம் அவருக்கு முன்னால் சென்று அங்கிருந்தார் என்பதையும் விளக்குகிறது. மேலும், இரண்டு ஆடுகளைப் பற்றிய பரபாவின் பழைய நினைவுகளையும் விவரிக்கிறது.

முன்னுரை

ஓ ஸாயி, தங்களது பாதங்களும் தங்களைப் பற்றிய நினைவுகளும் தங்களது தரிசனமும் புனிதமானவை. அவை எங்களை எங்கள் கர்மாக்களின் தளைகளிலிருந்து விடுவிக்கிறது. இப்போது எங்களுக்குத் தங்கள் ரூபம் தெரியாமலிருந்தாலும், இப்போதும் அடியவர்கள் தங்களை நம்பினால் அவர்கள் பிரத்தியட்சமான அனுபவங்களைத் தங்களிடமிருந்து பெறுகிறார்கள். கட்டுலனுக்குத் தென்படாத சூட்சமமான நூலால் தாங்கள், அருகிலும் தொலைவிலுமுள்ள பக்தர்களைத் தங்கள் பாத கமலங்களுக்கு ஈர்ந்து இழுத்து அன்பும் பாசமுமுள்ள தாயாரைப் போல அரவணைக்கிறீர்கள். தாங்கள் எங்கு இருக்கிறீர்கள் என்பதை அடியவர்கள் அறியவில்லை யென்றாலும் தாங்கள் அவர்களின் அருகிலேயே இருந்து அவர்களுக்கு உதவி புரிந்து ஆதரிக்கிறீர்கள் என்பதைக் கடைமுடிவாக அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளும்படி அவ்வளவு சாமார்த்தியமாக நூலை இழுக்கிறீர்கள். தங்கள் அகங்காரத்தின்

காரணமாகப் புத்திசாலிகள், அறிவாளிகள், கற்றறிந்தோர் இவர்களெல்லோரும் சம்சாரக் குழியில் விழுகிறார்கள். ஆனால் மிகவும் ஏழ்மையான, சாதாரண பக்தர்களைத் தாங்கள், தங்கள் சக்தியினால் காப்பாற்று கிறீர்கள். ஆன்மஸ்வரூபமாகவும் யாரும் அறியாதபடியும், தாங்கள் எல்லா லீலைகளையும் புரிந்துவிட்டு அவற்றுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாததுபோல் தோற்றமளிக்கிறீர்கள். தாங்களே செயல்களைச் செய்கிறீர்கள். ஆனால் செய்யாததைப் போன்று காட்சியளிக்கிறீர்கள். ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி தெரியாது. எனவே, எங்களது பாவங்களைப் போக்குவதற்காக, எங்களது மன மொழி மெய் இவற்றால் தங்கள் பாதாரவிந்தங்களைச் சரணமடைந்து தங்களது நாமத்தை எப்போதும் ஸ்மரணம் செய்வதே எங்களுக்குண்டான சிறந்த வழியாகும். அவர்களின் ஆவல்களைத் தாங்கள் பூர்த்தி செய்கிறீர்கள். பற்றற்றவர்களுக்குத் தாங்கள் பேரானந்தப் பெருநிலையை அளிக்கிறீர்கள். தங்கள் இனிமையான பெயரை ஸ்மரணம் செய்வதே அடியவர்களுக்கு மிகமிக எளிதான சாதனமாகும். இச்சாதனங்களால் ராஜை தாமசப் பண்புகள் மறைந்து சத்துவ குணமும் நேரமையும் முக்கியத்துவம் அடைகின்றன. விவேகம், பற்றின்மை, ஞானம் முதலியவையும் தொடர்கின்றன. பின்னர் நாம், நமது ஆன்மாவுடனும், குருவிடமும் ஓன்றி விடுவோம். (இரண்டும் ஓன்றே) இதுவே குருவிடம் பூரண சரணாகதி என்பதாகும். நமது மனம் அமைதியும், சாந்தியும் பெறுவதே இதற்கான ஒரே நிச்சயமான அடையாளமாகும். இச்சரணாகதி, பக்தி, ஞானம் இவற்றின் பெருமை தனித்தன்மை வாய்ந்தது. ஏனெனில் அமைதி, பற்றின்மை, புகழ், முக்தி முதலியவை அதைத் தொடர்ந்து வரிசையாக வருகின்றன.

ஓரு அடியவரை பாபா ஏற்றுக் கொண்டால், அவரை அவர் தொடர்கிறார். இரவும், பகலும், வீட்டிலும் வெளியிலும் அவருடனேயே இருக்கிறார். அவர் விரும்பியவாறு எங்கு

வேண்டுமானாலும் செல்லட்டும். அறிவுக்கெட்டாத வகையில் ஏதாவது ஒரு ரூபத்தில் அவருக்கு முன்பாகவே சென்று பாபா அங்கு இருக்கிறார். கீழ்வரும் கதை இதை விளக்குகிறது.

கயா பயணம்

காகா ஸாஹேப் தீக்ஷித், ஸாயிபாபாவுக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட சில நாட்களுக்குப் பிறகு, தனது மூத்த மகன் பாடுவுக்கு, நாக்டூரில் பூனோல் திருமணம் நிகழ்த்த நிச்சயித்தார். ஏற்குறைய அதே தருணம் நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர் தமது மூத்த மகனுக்கு குவாலியரில் திருமண வைபவம் நிகழ்த்த நிச்சயித்தார். தீக்ஷித், சாந்தோர்கர் ஆகிய இருவரும் சீர்டிக்கு வந்து, இவ்வைபவங்களுக்கு பாபாவை அன்புடன் வரவேற்றனர். தமது பிரதிநிதியாக சாமாவை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி பாபா அவர்களிடம் கூறினார். அவரே நேரடியாகவே வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்ட போது சாமாவை அவர்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு செல்லும்படி அவர்களிடம் கூறி, காசிக்கும், பிரயாகைக்கும் சென்ற பின்பு நாம் சாமாவைவிட முன்னாலிருப்போம் என்று கூறினார். இத்தருணம் பாபாவின் மொழிகளைக் குறித்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் அவைகள், அவரின் சர்வ வியாபகத்தைக் காண்பிக்கின்றன.

சாமா, பாபாவின் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு இந்த வைபவங்கள், விழாக்கள் ஆகியவற்றுக்காக நாக்டூருக்கும், குவாலியருக்கும் சென்றுவிட்டு பின்னர் காசி, பிரயாகை மற்றும் கயாவுக்கும் செல்லத் தீர்மானித்தார். ஆபாகோதே அவருடன் செல்லத் தீர்மானித்தார். இருவரும் முதலில் நாக்டூருக்கு பூனோல் விழாவுக்குச் சென்றனர். காகாஸாஹேப் தீக்ஷித், சாமாவுக்கு அவரின் செலவுக்காக ரூ. 200/- கொடுத்தார். பின்னர் அவர்கள் குவாலியருக்குத் திருமண வைபவத்துக்காகச் சென்றனர். அங்கே நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர், சாமாவுக்கு நூறு ரூபாயும் அவரது சம்பந்தியான திரு. ஜடார் நூறு ரூபாயும் கொடுத்தனர். பின்னர்

Shri Sai Baba's Gurusthan

Nandadeep

Shri Sai Baba's Dwarkamai

Shri Sai Baba's Chawadi

சாமா காசி, அயோத்தியா முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றார். காசியில் ஜூடாரின் அழகான வகுக்குமி நாராயணர் கோயிலிலும், அயோத்தியில் ராமர் கோயிலிலும் ஜூடாரின் மேனேஜரால் நன்கு வரவேற்கப்பட்டார். அவர்கள் (சாமா, கோதே) அயோத்தியில் இருபத்தோரு நாட்களும், காசியில் இரண்டு மாதங்களும் தங்கினர். பின்னர் அவர்கள் கயாவுக்குப் புறப்பட்டனர். கயாவில் பிளேக் பரவியிருக்கிறது என்பதை ரயிலில் அவர்கள் கேள்விப்பட்டு மனக்கிலேசும் அடைந்தனர். இரவில் கயா ஸ்டேஷனில் இறங்கி தர்மசாலையில் தங்கினார்கள். காலையில் கயாவாளி (யாத்ரீகர்களுக்கு உணவும், இருப்பிடமும் அளிக்கும் அந்தனர்) வந்து “யாத்ரீகர்கள் எல்லாம் முன்னரே புறப்பட்டுவிட்டனர். நீங்களும் சீக்கிரம் புறப்படுவது நல்லது” என்றார். சாமா தற்செயலாக அவரை கயாவில் பிளேக் இருக்கிறதா என்று வினவினார். இல்லை என்றார் கயாவாளி. “தயவு செய்து எந்தவிதக் கவலையும், பயமுமின்றி வந்து தாங்களே பாருங்கள்” என்றார். பின்னர் அவர்கள் அவருடன் சென்று அவரது இல்லத்தில் தங்கினார்கள். அது பெரிய விசாலமான சத்திரமாகும். தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்தைப் பற்றி சாமா மிகவும் மகிழ்ந்தார். ஆனால் கட்டிடத்தின் முற்பகுதியில் நடுவில் மாட்டப்பட்ட பெரிய அழகான ஸாயி பாபாவின் படமே அவரை மிகமிக மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. இப்படத்தைப் பார்த்து சாமாவுக்கு உணர்ச்சி பொங்கியது. அவர்காசிக்கும், பிரயாகைக்கும் சென்ற பிறது நாம் சாமாவுக்கு முன்னதாகவே அங்கு இருப்போம்’ என்ற பாபாவின் மொழிகளை நினைவுகூர்ந்தார். கண்களில் கண்ணீர் பொங்கியது. அவருக்கு மயிர்க்கூச்செறிந்து தொண்டை அடைத்துத் தேம்பி அழுத் தொடங்கினார். அங்கு பிளேக் இருப்பது குறித்துப் பயந்து அதனால் அவர் அழுகிறார் என கயாவாளி நினைத்தார். ஆனால் சாமா பாபாவின் படத்தை எங்கிருந்து, எப்போது அவர் பெற்றார் என்று விசாரித்தார். கயாவுக்கு வரும் யாத்திரீகர்களின்

வசதிகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக அவருக்கு 200 அல்லது 300 ஏஜன்டுகள் மன்மாடிலும், புண்தாம்பேயிலும் வேலை செய்வதாகவும், அவர்களிடமிருந்து பாபாவின் புகழைக் கேள்விப்பட்டதாகவும் கூறினார். பின்னர் ஏற்குறையப் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் சீர்டிக்கும் சென்று பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்றார். அங்கு சாமாவின் வீட்டில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த பாபாவின் படத்தை பாபாவின் அனுமதிபெற்று, சாமா அவருக்குக் கொடுத்தார். இது அதே படம்தான். இந்த முந்தைய நிகழ்ச்சியை சாமா அப்போது நினைவு கூர்ந்தார். முன்னால் தனக்கு பணிவன்பு புரிந்த அதே சாமாதான் தனது விருந்தினர் என்று தெரிந்தவுடன் கயாவாளிக்கு மகிழ்ச்சி கரை காணவில்லை. பின்னர் அவர்களிரு வரும் அன்பையும், சேவையையும் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். மிகமிக உற்சாகத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் இருந்தனர். கயாவாளி அவருக்குச் சரியான ராஜோபசாரம் செய்தார். அவர் பெரும் பணக்காரர். தான் ஒரு பல்லக்கில் அமர்ந்து, யானையின் மேல் சாமாவை அமரச்செய்து, அவரது தேவை, சௌகர்யங்கள் அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டார்.

இக்கதையின் நீதியாவது:- பாபாவின் மொழிகள் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே உண்மையாகின்றது. தமது அடியவர்கள்பால் அவர் கொண்டுள்ள அன்பு எல்லையற்ற தாகும். அதைவிட்டுவிடுவோம். அவர் எல்லா ஜீவராசிகளையும் கூட சமமாக நேசித்தார். ஏனெனில் அவர்கள்பால், தாம் ஒன்றியவராக நினைத்தார். பின் வரும் கதை இதை விளக்குகிறது.

இரண்டு ஆடுகள்

ஒருமுறை வெண்டியிலிருந்து பாபா திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும் போது, ஆட்டு மந்தையொன்றைக் கண்டார். அவைகளில் இரண்டு அவரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. அவைகளிடம் சென்று அவற்றைத் தடவிக்கொடுத்து அன்பு

செலுத்தி அவைகளை ரூபாய் 32/--க்கு விலைக்கு வாங்கினார். பாபாவின் இந்தச் செயலைக் கண்டு பக்தர்கள் ஆச்சர்யமுற்றனர். இவ்வியாபாரத்தில் பாபா ஏமாற்றப்பட்டார் எனவும், ஒரு ஆடு இரண்டு ரூபாய் வீதம் அல்லது அதிகபட்சம் ரூ. 3/- அல்லது ரூ. 4/- ரூபாய் வீதம் மொத்தம் இரண்டும் ரூபாய் 8/- மட்டுமே பெறும் எனவும் அவர்கள் நினைத்தனர். அவர்கள் இதற்காக பாபாவைக் கடிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் பாபா அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும்.இருந்தார். சாமாவும், தாத்யா கோதேயும், அதற்கு விளக்கம் கேட்டனர். தமக்கென வீடும் கவனிக்கக் குடும்பமும் இல்லாதபடியால் தாம். பணத்தைச் சேமிக்கக்கூடாது என்று அவர் கூறினார். தமது செலவில் நான்குசேர் பருப்பு வாங்கி ஆடுகளுக்கு அளிக்கும்படிக் கூறினார். இது முடிந்தபின், பாபா அவ்வாடுகளை, மந்தையின் சொந்தக்காரருக்குக் கொடுத்துவிட்டு, ஆடுகளைப் பற்றிய தமது பழைய ஞாபகத்தையும், கீழ்கண்ட கதையையும் கூறினார்.

“ஓ” சாமா, தாத்யா, இவ்வியாபாரத்தில் நான் ஏமாற்றப் பட்டு விட்டேன் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். கிடையாது. அவைகளின் கதையைக் கேளுங்கள். அவைகளின் முந்தைய பிறவியில் மனிதர்களாய் இருந்தனர். எனது நண்பர்களாய் இருந்து, எனது அருகில் அமரும் நல்ல அதிர்ஷ்டம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் ஒருதாய் மக்கள். முதலில் ஒருவரை யொருவர் நேசித்தனர். ஆனால் பிற்காலத்தில் பகையாளிகளாய் ஆகிவிட்டனர். முத்தவன் சோம்பேறி, பின்னவன் சுறுசுறுப்பான பையன், பெரும் பொருள் திரட்டினான். முத்தவன் பேராசையும் பொறாமையும் கொண்டு பின்னவனைக் கொண்று பணத்தை எடுத்துக் கொள்ள விரும்பினான். தங்கள் சகோதர உறவை மறந்து, ஒருவருடன் ஒருவர் சண்டை போடத் தொடங்கினர். முத்தவன் இளையவனைக் கொல்லப் பல வழிமுறைகளைக் கையாண்டு அவனது பல முயற்சிகளில் தோல்வியடைந்தான்.

இவ்வாறாக அவர்கள் மரண விரோதியானார்கள். முடிவாக ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மூத்தவன், இளையவன் தலையில் தடிக்கம்பால் பலத்த மரண அடி ஒன்று கொடுக்க இளையவன் மூத்தவனை கோடாரியால் தாக்க இதன் விளைவாக இருவரும் அவ்விடத் திலேயே மாண்டனர். அவர்கள் வினையின் காரணமாக இருவரும் ஆடுகளாகப் பிறந்தனர். அவர்கள் என்னைக் கடந்து சென்றபோது, நான் அவர்களை அறிந்து கொண்டேன். அவைகளின் முந்தைய பிறவிகளை நினைவுகூர்ந்து அவர்கள் மேல், இரக்கம் கொண்டு அவைகளுக்கு இளைப்பாறுதலும் சௌகரியமும் தர விரும்பி நான் என்னிடம் இருந்த எல்லாப் பணத்தையும் செலவழித்தேன். இதற்காகத்தான் நீங்கள் என்னைக் குறை கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் என்னுடைய பேரத்தை விரும்பாததால் நான் அவைகளை மேய்ப்பனிடம் திரும்பி அனுப்பிவிட்டேன்". என்றார். ஆடுகளிடம் ஸாயியின் அன்பு அத்தகையது.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 47

பாபாவின் பூர்வஜன்ம ஞாபகங்கள்

வீரபத்ரப்பா, சனபஸப்பா (பாம்பு, தவளை) இவர்களின் கதை.

இரண்டு ஆடுகளைப் பற்றி பாபாவின் பழைய ஞாபகங்களை சென்ற அத்தியாயம் விவரித்தது. இது அத்தகைய இன்னும் பல பழைய ஞாபகங்களையும் வீரபத்ரப்பா, சனபஸப்பா ஆகியோர்களின் கதையையும் கூறுகிறது.

முன்னுரை

ஸாயியின் முகம் புனிதமானது. சில கணங்களுக்கு நாம் நமது பார்வையை அவர்பால் செலுத்தினாலும் நமது முந்தைய பல பிறவிகளின் துக்கங்களையழித்து நம்மீது பேரானந்தத்தை அவர் பொழிகிறார். கருணையுடன் அவர் நம்மீது நோக்கு வாராயின் நமது முன்னைய கருமவினைக் கட்டுக்களெல்லாம் அறுபட்டு நாம் மகிழ்ச்சிக்கு வழிகாட்டப்படுகிறோம். கங்கை நதியானவள், அவளிடம் குளிப்பதற்காகச் செல்லும் மக்கள் னைவரின் பாவங்களையும் அழுக்கையும் நீக்குகிறாள். ஆனால் ஞானிகள் தன்னிடம் வரவேண்டுமென்றும் அவர்களது பாதார விந்தங்களால் தான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு. தன்னிடம் குவிக்கப்பட்ட அழுக்கு (பாவங்கள்) நீக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கங்கை மிகுந்த ஆவலூடன் விரும்புகிறார். ஞானிகளின் பாதாரவிந்தங்களால் மட்டுமே இப்பாவழுட்டை நீக்கப்படும் என்று அவள் உறுதியாக அறிகிறாள். ஞானிகளுக்கெல்லாம் தலையாய முடிமனியாக ஸாயி விளங்குகிறார். அவரிடமிருந்து இப்போது நம்மைத் தூய்மைப் படுத்தும் பின்வரும் கதையைக் கேளுங்கள்.

பாம்பும், தவளையும்

ஒருநாள் காலை எனது காலை உணவை உண்டபின் ஒரு சிறு நதிக்கரை வரும்வரை மெதுவாக உலவிக் கொண்டிருந்தேன். நான் களைப்பாய் இருந்தபடியால் அங்கு இளைப்பாறினேன். எனது கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு குளித்துவிட்டு புத்துணர்ச்சி பெற்றேன். அங்கு மரங்கள் அடர்ந்து நிழல் மிகுந்த ஒரு வண்டிப் பாதையும் ஓற்றையடிப்பாதையும் இருந்தது. மெல்லிய இளங்காற்றும் இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. நான் புகை பிடிப்பதற்கு சிலீம் (புகைக்குழாய்) தயார் செய்து கொண்டிருந்த போது ஒரு தவளை ஓலமிடுவதைக் கேட்டேன். நான் சக்கிமுக்கிக் கல்லைத் தட்டி நெருப்புப் பற்றவைத்தபோது, ஒரு வழிப்போக்கன் எனதருகில் வந்து அமர்ந்து, என்னைப் பணிவுடன் வணங்கி உணவுக்கும், இளைப்பாறுதலுக்கும், தன் வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தான். அவன் புகைக்குழாயைப் பற்ற வைத்து அதை என்னிடம் கொடுத்தான். மீண்டும் ஓலம் கேட்டது. அவன் அது என்ன என்று அறிந்து கொள்ள விரும்பினான். நான் அவனிடம் ஒரு தவளை கஷ்டத்தில் இருக்கிறதென்றும், தன்னுடையதேயான முந்தைய வினைகளின் கசப்பான பலனை அது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் கூறினேன். முந்தைய பிறவிகளில் நாம் விதைத்த பழுத்தின் பலனை நாமே அறுவடை செய்யவேண்டும். அதைப் பற்றிக் கதறுவதால் பலனோன்றுமில்லை என்றேன். பின்னர் அவன் புகை பிடித்துவிட்டு அதை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு தானே நேரடியாகச் சென்று அதைப் பார்த்து வருவதாகக் கூறினான். ஒரு பெரிய பாம்பு தவளையைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்ப தாகவும், தவளை ஓலமிட்டு அழுவதாகவும் நான் அவனிடம் கூறினேன். முந்தைய பிறவிகளில் இவ்விருவருமே மிகக் கொடுரமானவர்களாகயிருந்தனர் என்றும் அவைகளின் பலனை இவ்வுடம்பில் அனுபவிக்கிறார்கள். ஒரு பெரும் கருநாகம் ஒரு பெரும் தவளையைத் தன் வாயில் கவ்விக் கொண்டிருந்ததை அவன் வெளியே சென்று கண்டான்.

அவன் என்னிடம் திரும்பி வந்து இன்னும் பத்துப் பன்னிரண்டு நிமிடங்களில் தவளையைப் பாம்பு தின்றுவிடும்

என்று கூறினான். நான் : “இல்லை அப்படி இருக்க முடியாது. நானே அதன் தந்தை (பாதுகாவலன்) . மேலும் நான் இப்போது இங்கேயே இருக்கிறேன். அப்பாம்பு அதைத் தின்பதை எங்ஙனம் நான் அனுமதிப்பேன்? வெறும் தண்டத்துக்கா நான் இங்கு இருக்கிறேன்? நான் அதை எங்ஙனம் விடுவிக்கிறேன் என்பதைச் சற்றே பாருங்கள்” என்று கூறினேன்.

மீண்டும் புகைபிடித்த பின்னர் நாங்கள் அவ்விடத்துக்கு நடந்து சென்றோம். அவன் பயந்து பாம்பு நம்மை தாக்கலாமா தலால் மேற்கொண்டு செல்ல வேண்டாமென்று என்னிடம் கூறினான். அவனைப் பொருட்படுத்தாது நான் முன்னே சென்று அந்த ஐந்துக்களைக் நோக்கி இங்ஙனம் விளித்துக் கூறினேன்: “ஓ வீரபத்ரப்பா! உனது பகைவனான பஸப்பா தவளையாகப் பிறந்த போதிலும், தான் செய்ததற்காக வருத்தப்படவில்லையா. நீயும் பாம்பாகப் பிறந்தும் அவன்மீது இன்னும் கசப்பான பகைமையை அழியாமல் வைத்திருக்கிறாயா? சீ கேவலம் வெட்கப்படு. உன்னுடைய பகைமையை இப்போதே ஒழித்து விட்டு அமைதியாக இரு” என்றேன்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, பாம்பு தவளையைவிட்டு உடனே அகன்று ஆற்றில் தாவி மறைந்துவிட்டது. தவளையும் குதித்து புதர்களில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டது.

வழிப்போக்கன் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான். அந்த மொழிகளைக் கூறியவுடன் பாம்பு எங்ஙனம் தவளையைப் போட்டு விட்டு மறைந்து விட்டது என்பது தனக்கு விளங்க வில்லை என்றும், யார் வீரபத்ரப்பா? யார் பஸப்பா? அவர்களின் பகைக்குக் காரணம் என்ன என்றும் கேட்டான். அவனுடன் நான் மரத்தடிக்கு வந்து சிறிது புகைபிடித்த பின்னர் அப்புதிர் முழுவதையும் பின்வருமாறு அவனுக்கு விளக்கினேன்.

எனது இடத்திலிருந்து நாலைந்து மைல் தொலைவில் மகாதேவரின் கோவிலால் புனிதமாக்கப்பட்ட ஒரு புராதன கோத்திரம் இருந்தது. கோவில் மிகப் பழமையானதாகவும் சிதிலம் அடைந்தும் இருந்தது. அவ்வூரார் கோவிலின் பழுது பார்க்கும் வேலைகளுக்கு நிதி வகுவித்தனர். பெருந்தொகை

வகுவிக்கப்பட்டதும் வழிபாட்டுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டன. பழுது பார்ப்பதற்குத் திட்டமும், மதிப்பீடும் தயாரிக்கப் பட்டது. ஒரு உள்ளூர் பணக்காரன் பொக்கிஷதாரனாக நியமிக்கப் பட்டு. முழு வேலையும் அவனிடம் ஓப்படைக்கப்பட்டது. அவன் ஒழுங்காகக் கணக்கு வைத்துக் கொண்டு, தனது எல்லா விஷயங்களிலும் நேர்மையாக இருக்க வேண்டும். அவன் முதல் தரமான கஞ்சன், பழுது பார்க்கும் செலவுகளுக்காக மிகக் கொஞ்சமாகக் கொடுத்ததால் வெகு சொற்ப முன்னேற்றமே காணப்பட்டது. எல்லா நிதியையும் அவனே செலவழித்து விட்டான். கொஞ்சம் தொகையைத் தானே ஏப்பம் விட்டு விட்டான். தனது பணம் ஏதுமே செலவழிக்கவில்லை. அவனுக்கு இனிமையாகப் பேசுந்திறன் இருந்தது. வேலையின் தாமதத்தைப் பற்றியும், மிகச் சொற்ப முன்னேற்றத்துக்கும் சாமரத்தியமாக ஓப்புக்கொள்ளக்கூடிய சமாதானங்கள் கூறினான். அவனாலான மிகச் சிறந்த முயற்சியைச் செய்து உதவினாலன்றி வேலை பூர்த்தியடையாது என்று மக்கள் மீண்டும் அவனிடம் சென்று கூறினர். அவ்வேலையைச் செய்து முடிக்க அவர்கள் அவனை வேண்டிக்கொண்டு மீண்டும் நிதி சேகரித்து அதை அவனிடம் அனுப்பினர். அவன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டான். ஆனால் முன்போலவே எவ்வித முன்னேற்றமும் செய்யாமல் கம்மீன் இருந்தான். சிலநாட்களுக்குப் பிறகு கடவுள் (மகாதேவ) அவனது மனைவியின் கனவில் தோன்றி, “நீ எழுந்திரு, கோயிலின் கோபுரத்தைக் கட்டு. நீ செலவழித்ததைப் போல் நூறு பங்கு உனக்குத் திருப்பித் தருவேன்” என்று அவளிடம் கூறினார். இக்காட்சியை அவன் தன்னுடைய கனவனுக்கு அறிவித்தாள். அது அவனுக்குக் கொஞ்சம் செலவு வைக்கும் என்று அவன் பயந்து. அது வெறும் கனவே என்றும் அதை நம்பிச் செயலில் இறங்கத் தேவையில்லை என்றும் அல்லாவிடில் தன்னிடமும் ஏன் கடவுள் தோன்றிச் சொல்லவில்லை என்றும் கூறி சிரித்து மழுப்பிவிட்டான். அவன் அவளிடமிருந்து நெடுந்தொலைவிலா இருந்தான்? கணவன் மனைவியிடத்தே மனஸ்தாபம் உண்டாக்கும் நோக்கத்துடன் கூடிய கெட்ட கனவு மாதிரி தோன்றுகிறது என்றான். அவன் அமைதியாக இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

நன்கொடையாளர்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக சேகரிக்கப்படும் பெருந் தொகைகளைக் கடவுள் விரும்புவதில்லை. ஆனால் அன்பு, பக்தி, ஆர்வம் இவற்றுடன் கொடுக்கப்படும் எளிய தொகைகளையே அவர் உவப்புடன் ஏற்கிறார். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் கடவுள் மீண்டும் அவளது கனவில் தோன்றி, “உனது கணவனைப் பற்றியோ அல்லது அவனிட மிருக்கும் நிதியைப் பற்றியோ கவலைப்படாதே. கோயிலுக்காக அவனை எதையும் செலவு செய்யும்படியும் வற்புறுத்தாதே. எனக்குத் தேவையானது உணர்வும் பக்தியுமே. எனவே உனக்குச் சொந்தமானது எதையும் நீ விரும்பினால் கொடுப்பாயாக” என்று அவனிடம் கூறினார். இக்காட்சியைப் பற்றி அவள் தன் கணவனுடன் கலந்தாலோசித்தாள். தனது தந்தையால் கொடுக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையெல்லாம் கொடுக்கத் தீர்மானித்தாள். கஞ்சன் கலக்கமடைந்து, கடவுளையே இவ்விஷயத்தில் ஏமாற்றத் தீர்மானித்தான். அவன் அவ்வாபரணங்களை ரூ. 1,000/--த்துக்கு குறைவான மதிப்பீடு செய்து தானே வாங்கிக் கொண்டு அதற்கு பதிலாக கடவுளுக்கு ஒரு நிலத்தை பாதுகாப்புச் சொத்தாக அளித்தான். இதற்கு மனைவியும் சம்மதித்தான். இந்நிலமும் அவனுடையது அல்ல. டுபகி என்ற ஏழைப் பெண்மணி ஒருத்தி அதை அவனிடம் ரூ. 200/--க்கு அடைமானம் வைத்து நெடுநாளாக அதை அவளால் மீட்க இயலவில்லை. எனவே கபடமான அக்கஞ்சன் தனது மனைவி, டுபகி, மற்றும் கடவுள் அனைவரையும் ஏமாற்றினான். நிலமோ தரிசு, ஒன்றுக்கும் பயனற்றது. சிறந்த பருவ காலங்களில்கூட விளைச்சல் ஏதும் கொடுக்காது.

இவ்விதமாக இந்த வாணிப நடவடிக்கை முடிவுபெற்றது. ஒரு ஏழைப் பூசாரியின் பொறுப்பில் நிலம் விடப்பட்டது. அவனும் இத்தர்மத்தால் மகிழ்ச்சியடைந்தான். சில நாட்களுக்குப் பிறகு வினோதமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. பயங்கரப்புயலும் பேய் மழையும் வந்தது. கஞ்சன் வீட்டில் இடிவிழுந்து கணவனும் மனைவியும் இறந்தனர். டுபகியும் மரணமடைந்தான்.

அடுத்த பிறப்பில் அப்பணக்காரக் கஞ்சன் மதுராவில் ஒரு அந்தணக் குடும்பத்தில் பிறந்து வீரபத்ரப்பா என்று பெயரிடப்

பட்டான். அவனுடைய பக்தியுள்ள மனைவி கோயில் பூசாரியின் மகளாகப் பிறந்து கெளரி என்று பெயரிடப்பட்டாள். உபகி, கோயில் பணி செய்பவர் ஒருவரின் குடும்பத்தில் ஆணாகப் பிறந்து சனபஸப்பா என்று பெயரிடப்பட்டான். அப்பூசாரி எனது நண்பன். அவன் அடிக்கடி என்னிடம் வந்து உரையாடிப் புகைப்பிடிப்பான். அவனது மகளான கெளரியும் என்னிடம் பக்தி பூண்டவள். அவன் வேகமாக வளர்ந்தாள். அவளது தகப்பனார் அவனுக்கு நல்ல வரன் ஓன்றைத் தேடினார். அவனிடம் நான் இதைப்பற்றிக் கவலையுற வேண்டாமென்றும் மாப்பிள்ளையே அவளைத் தேடிக்கொண்டு வருவானென்றும் கூறினேன். அவர்கள் ஜாதியில் உள்ள வீரபத்ரப்பா என்ற ஏழைப் பையன் ஊரூராகத் திரிந்து கொண்டும், பிச்சையெடுத்துக் கொண்டும் அப்பூசாரியின் வீட்டுக்கு வந்தான். என்னுடைய சம்மதத்தின் பேரில், பூசாரி கெளரியை அவனுக்கு மணம் செய்து வைத்தான். அவனுடைய திருமணத்திற்கு நான் சிபாரிசு செய்ததால் வீரபத்ரப்பாவும் முதலில் என்பால் பக்தி பூண்டவனாக இருந்தான். இப்புது ஜனமத்திலும் அவன் பணத்தாசை பிடித்தவனாக இருந்தான். அவன், தான் சம்சாரியாக இருப்பதால் பணம் சம்பாதிக்க என்னை உதவி செய்யச் சொன்னான்.

விசித்திரமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. விலைவாசி களில் ஒரு திடீர் ஏற்றம் கண்டது. கெளரியின் நல்லதிர்ஷ்டத் தினால் நிலத்துக்குப் பெரும் கிராக்கி ஏற்பட்டு அத்தர்ம நிலம் ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு விற்கப்பட்டது. (அவளது ஆபரணத்தின் மதிப்பைப் போல் நூறு மடங்கு) பாதித்தொகை பணமாகவும், மீதித் தொகை ரூ. 2,000/- வீதமாக இருபத்தைந்து தவணைகளில் கொடுக்கப்படவும் இருந்தது. இந்த விவகாரத்தை அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால் பணத்துக்காகச் சண்டை பிடித்துக் கொண்டனர். எனது யோசனைக்காக அவர்கள் என்னிடம் வந்தனர். கடவுளுக்குரிய அந்த சொத்து பூசாரியின் பாதுகாப்பில் இருந்தது. கெளரியே அதன் ஒரே பிதுரார்ஜித சொத்துக்கு வாரிசுக்காரி, உரிமைக்காரி. அவளது சம்மதமின்றி எந்தப் பணமும் செலவழிக்கப்படக்கூடாது. அவளது கணவனுக்கு அதில் எவ்விதத்திலும் உரிமையில்லை என்று நான் கூறினேன்.

என்னுடைய கருத்தைக் கேட்டு வீரபத்ரப்பா என்மீது கடுமையான கோபமடைந்தான். நான் கெளரியின் உரிமையைப் பலப்படுத்தி அவளது சொத்தைக் கவர விரும்புவதாக அவன் கூறினான். அவன் கூற்றைக்கேட்டு நான் கடவுளை நினைவு கூர்ந்து அமைதியாய் இருந்தேன். வீரபத்ரப்பா அவனது மனைவியைத் திட்டினான். மதியம் அவள் என்னிடம் வந்து பிறர் மொழிகளைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம் என்றும், எனது மகளாயிருப்பதால் அவளைக் கைவிடவேண்டாம் என்றும் கூறினாள். இவ்வாறாக அவள் எனது பாதுகாப்பை வேண்டியதனால் அவளைக் காப்பதற்காக நான் ஏழ்கடலையும் கடப்பேன் என்று அவளுக்கு வாக்குக் கொடுத்தேன்.

பின்னர் அன்றிரவு கெளரி ஒரு கனவு கண்டாள். மகாதேவ் அவளது கனவில்தோன்றி “பணம் முழுவதும் உன்னுடையது. எதையும் யாரிடமும் கொடுக்காதே. கொஞ்சப் பணத்தை கோயில் வேலைக்காக, சனபஸப்பாவிடம் கலந்து ஆலோசித்துச் செலவிடு. வேறொதற்காவது அதை நீ செலவிட விரும்பினால் மகுதியிலுள்ள பாபாவிடம் கலந்தாலோசி” என்று சொன்னார். கெளரி என்னிடம் அக்கனவைக் கூறினாள். இவ்விஷயத்தில் அவளுக்கு நான் உரிய ஆலோசனை கூறினேன். அசல் தொகையை அவளே எடுத்துக் கொள்ளவும், வட்டியில் பாதியை சனபஸப்பாவுக்குக் கொடுக்கவும் இவ்விஷயத்தில் வீரபத்ரபாவுக்கு ஒன்றுமில்லையென்றும் கூறினேன். இவ்வாறு நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது வீரபத்ரபாவும் சனபஸப்பாவும் சண்டை போட்டுக்கொண்டே வந்தனர். அவர்களைச் சாந்தப்படுத்த என்னாலான முழு முயற்சியைச் செய்து அவர்களுக்குக் கெளரியின் கனவைக் கூறினேன். வீரபத்ரபா மூர்க்கனாகிக் கோபமடைந்து சனபஸப்பாவை கண்ட துண்டமாக வெட்டப் போவதாகப் பயமுறுத்தினான். பின்னவன் பீதியடைந்து என் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு எனது அடைக்கலத்தை வேண்டினான். அவனது எதிரியின் கொடுங்கோபத்திலிருந்து அவனைக் காப்பதாக நான் என்னுடையதான் வாக்குறுதியைக் கொடுத்தேன். சில காலத்திற்குப் பின் வீரபத்ரபா இறந்து ஒரு பாம்பாக மறுபடியும்

பிறந்தான். சனபஸப்பாவும் காலமாகிப் பின் தவளையாகப் பிறந்தான். சனபஸப்பாவின் ஓலத்தைக் கேட்டதும் எனது வாக்குறுதியை நினெனவுகூர்ந்து நான் இங்கு வந்து அவனைப் பாதுகாத்து என் வார்த்தையைக் காப்பாற்றினேன். தமது அடியவர்களின் அபாய காலத்தில் கடவுள் ஓடிச்சென்று உதவுகிறார். அவர் என்னை இங்கு அனுப்பியதன் மூலம் சென்ன பஸப்பாவைக் காத்தார். இவைகளெல்லாம் கடவுளின் வீலை அல்லது திருவிளையாடல்.

நீதி

ஒருவன் விதைப்பதை அவனே அறுவடை செய்து தீரவேண்டும் என்றும், மற்றவர்களிடம் பட்ட பழைய கடனையும், விவகாரங்களையும் கஷ்டத்துடன் அனுபவித்தே தீர்த்தாலன்றி வேறு விமோசனம் இல்லையென்றும், பணத்தின் மீது பேராசையானது அப்போராசைக்காரனை கீழான நிலைக்கு இழுத்துச் சென்று கடைசியில் அவனுக்கும், பிறருக்கும் அழிவைக் கொணர்கிறது என்பதுமே இக்கதையின் நீதியாகும்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் குனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 48

அடியவர்களின் அல்லலை ஆகற்றுதல்

(1) சேவே, (2) ஸபட்னேகர் ஆகியோரின் கதைகள்

இவ்வத்தியாயத் தொடக்கத்தில் ஸாயிபாபா குருவா, ஸத்குருவா என்று யாரோ ஒருவர் ஹேமாட்பந்தைக் கேட்டார். அக்கேள்விக்கு விடையளிக்குமுகமாக ஹேமாட்பந்த ஸத்குருவின் லட்சணங்களையும். அடையாளங்களையும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரை

வேதம், வேதாந்தம் அல்லது சாத்திரங்கள் ஆறையும் நமக்குக் கற்பிப்பவர் அல்லது முச்சைக் கட்டுப்படுத்துபவர், அன்றித் தமது உடம்பில் முத்திரைச் சின்னங்களைப் (விஷ்ணுவின் சங்கு சக்கரச் சின்னங்களைப்) பொறித்துக் கொண்டிருப்பவர் அல்லது பிரம்மத்தைப் பற்றி இனிமையாக உபதேசம் செய்பவர், தமது சீடர்களுக்குச் சில மந்திரங்களை உபதேசித்து, அதைக் குறிப்பிட்ட தடவை ஜெபிக்கச் சொல்லி, குறிப்பிட்ட நிச்சயமான காலத்தில் அதனால் ஏற்படும் பலனைக் காட்ட இயலாதவர் முடிவான தத்துவங்களைத் தனது வார்த்தை ஞானத்தால் அழிகாக விளக்கினாலும் தனக்கு எவ்வித சொந்த அனுபவமோ, ஆன்ம உணர்வோ இல்லாதவர் எவரோ ஆகிய இவரெல்லாம் ஸத்குரு அல்ல. தனது உபன்யாசத்தால் இகபர இன்பங்களின் மீது வெறுப்புத் தோன்றச் செய்து, ஆன்ம உணர்வில் ஒரு சுவையை அளிப்பவரும், ஆன்ம உணர்வைப் பற்றிய எட்டுக் கல்வி, நடைமுறை ஞானம் இவை இரண்டிலும்

தேர்க்கி பெற்றவரும் “ஸத்குரு” என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதி உடையவராகிறார். ஆன்ம உணர்வில் குறைபாடுடைய ஒருவர் அஃதை எங்ஙனம் பிறருக்கு அளிக்க இயலும்? ஸத்குரு என்பார் கனவிலும்கூடத் தமது அடியவர்களிடம் இருந்து எவ்விதச் சேவையையோ, வாபத்தையோ எதிர்பார்ப்பதில்லை. மாறாக அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய விரும்புகிறார். தாம் உயர்ந்தவர், தமதடியவர் தாழ்ந்தவர் என்றும் அவர் என்னு வதில்லை. அவரைத் தமது புதல்வன் என்று கருதுவதோடு மட்டுமல்லாது தமக்குச் சமமானவன் அல்லது பிரம்மத்துக்குச் சமமானவன் என்று கருதுகிறார். ஸத்குருவின் முக்கியமான பண்பு அவர் அமைதியின் உறைவிடம் என்பதே. அவர் அமைதி யற்றோ, மனவுளைவுடனோ இருந்ததே இல்லை. கற்றோன் என்ற கார்வம் அவருக்குக் கிடையாது. ஏழை, பணக்காரன், உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் யாவரும் அவருக்கு ஒன்றே.

முந்தைய பிறப்புகளில் செய்த நற்கருமங்களின் குவியலின் விளைவால் ஸாயிபாபாவைப் போன்ற ஸத்குருவைச் சந்தித்து தாம் அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்படும் நல்லதிர்ஷ்டதைப் பெற்றதாக ஹேமாட்பந்த நினைக்கிறார். தம் முடைய இளமையான காலத்தில் கூட பாபா எதையும் சேகரிக்கவில்லை (கிலீம் என்ற புகைக் குழாயைத் தவிர). அவருக்குக் குடும்பம் ஏதுமில்லை, நண்பர் யாரும் இல்லை, வீடு ஏதும் இல்லை; எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை; பதினெட்டாம் வயதிலிருந்தே அவரின் மனக்கட்டுப் பாடு முழுமையானதும், அசாதாரணமானதாகவும் இருந்தது. அப்போது அவர் தனியான இடத்தில் பயமற்று வாழ்ந்தார். எப்போதும் அவர் ஆன்ம உணர்விலேயே மூழ்கி இருந்தார். தமது அடியவர்களின், தூய அன்பைக் கண்டு அவர்களின் விருப்பப்படியே, அவர் எப்போதும் நடந்தார். எனவே ஒரு வகையில் அவர்கள்பால் அவர் சார்ந்தவரானார். பூதவுடலில் வாழ்ந்தபோது தமது அடியவர்களுக்கு என்னென்ன அனுபவங்களை அளித்து வந்தாரோ, அதே அனுபவங்களை அவரை நேசிப்பவர்களுக்கு மஹாசமாதியான பின்பு இன்றும் அளித்து வருகிறார். பக்தி,

நம்பிக்கை என்ற அகவிளக்கை அவர்கள் தூய்மைப்படுத்தி, அன்பெனும் திரியை ஏற்ற வேண்டும். அது செய்யப்படும்போது, ஞானம் (ஆன்ம உணர்வு) என்னும் ஜோதி சுடர்விட்டு அதிகமாகப் பிரகாசிக்கும். அன்பில்லாத வெறும் ஞானம் வறண்டது, எவரும் அத்தகைய ஞானத்தை விரும்புவதில்லை. அன்பின்றி திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. எனவே நாம் தடையற்ற, எல்லையற்ற, அன்பு உடையவர்களாக வேண்டும். அன்பை எங்ஙனம் நாம் புகழ்வது? அதன் முன் எதுவும் முக்கியமற்று விடுகிறது? அன்பின்றி நமது கல்வி, கேள்வி, படிப்பு யாவும் பயனற்று விடுகிறது. அன்பு உதயமாகும் போது பக்தி, பற்றின்மை, அமைதி, விடுதலை, இவையாவும் அவைகளின் அனைத்துச் செல்வக் களஞ்சியங் களுடன் வருகின்றன. அன்பை, அதையடைய ஊக்கத்துடன் விரும்பினாலன்றி, எதைக் கொடுத்தும் பெற இயலாது. எனவே எங்கே உண்மையான ஆர்வமும், ஏக்கமும் இருக்கின்றதோ, கடவுள் தம்மைத்தாமே அவ்விடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து கொள்கிறார். அது அன்பை உள்ளடக்கி விடுதலைக்கு அது ஒரு வழியாகிறது.

இந்த அத்தியாயத்தின் முக்கிய கதைக்கு இப்போது திரும்பவோம். ஒரு ஞானியிடம் ஒரு மனிதன் தூய உள்ளத்துடன் அல்லது அவ்விதமின்றி (கள்ள உள்ளத்துடன்) சென்று அவரின் காலைப் பிடிக்கட்டும். முடிவாக அவன் காப்பாற்றப்படுவது உறுதி. இது பின்வரும் கதைகளால் விளக்கப்படுகிறது.

திரு. சேவடே

ஷோலாப்பூர் ஜில்லா, அக்கல்கோட்டைச் சேர்ந்த திரு. ஸபட்னேகர் வக்கீலுக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் படிக்கும் திரு. சேவடே அவரைச் சந்தித்தார். மற்றும் பல மாணவ நண்பர்களும் ஒன்றாகக் கூடித் தாங்கள் படிக்கும் பாடங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட வினா விடைகளிலிருந்தும், சேவடே என்பவர்தான் எல்லோரைக் காட்டிலும் பரீட்சைக்குத் தயாரற்ற நிலையி லிருந்தார் என்று வந்தது. எனவே, மற்றவர்கள் அவரைக் கேளி செய்தனர். தாம் சரியாகப் படிக்கவில்லையாயினும் தமது

ஸாயிபாபா இருப்பதால் தம்மை வெற்றியடையச் செய்வார் என்று தான் உறுதியாக நம்புவதாகக் கூறினார். திரு. ஸப்ட்னேகர் இக்கூற்றால் ஆச்சரியமடைந்தார்.. அவர் சேவடேயைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டு போய். அவர் அவ்வளவு உயர்வு படக்கூறும் ஸாயிபாபா என்பவர் யார் என்று கேட்டார். அஹமத்நகர் ஜில்லா சீர்டியில் உள்ள மகுதியில் பக்கிரி ஒருவர் வாழ்கிறார். அவர் மிகப்பெரும் 'ஸத்புருஷர்'. மற்ற ஞானிகள் இருக்கலாம், ஆனால் இவர் ஓப்பற்றவர். முன்வினையில் பல நற்கருமங்களின் பலன் பெருமளவில் குவிக்கப்பட்டு இருந்தாலன்றி ஒருவரும் அவரைப் பார்க்க முடியாது. நான் முழுமையும் அவரை நிச்சயம் நம்புகிறேன். அவர் சொல்வது பொய்யாவ தில்லை. அடுத்த ஆண்டு நான் தேறிவிடுவேன் என்று அவர் எனக்கு உறுதிகூறி இருக்கிறார். கடைசி வருடப் பரீட்சையையும் அவர்தம் கருணையால், நான் தேறிவிடுவேன் எனக்கூறினார். திரு. ஸப்ட்னேகர் அவர் நம்பிக்கையைக் கண்டு சிரித்து அவரையும், ஸாயிபாபாவையும் கேவி செய்தார்.

ஸப்ட்னேகர்

திரு. ஸப்ட்னேகர் தமது பரீட்சையில் தேறி அக்கல் கோட்டில் குடியேறி அங்கு வக்கீலாகத் தொழில் நடத்தினார். இதற்கு பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு அதாவது, 1913-ல் தொண்டையில் வந்த வியாதி காரணமாக அவரது ஓரே மகனை அவர் கீழந்தார். அது அவர் உள்ளத்தைப் பிளந்தது. பண்டர்புரம், கங்காபூர் மற்றும் பல புனித கேஷத்திரங்களுக்கு அவர் கேஷத்ராடனம் செய்து அமைதியைத் தேடினார். அவருக்கு மன அமைதி கிடைக்கவில்லை. பின்னார் வேதாந்தம் கற்கத் தொடங்கினார். அதுவும் அவருக்குப் பயனளிக்கவில்லை. இத்தருணத்தில், தமது நண்பரான் சேவடே 'பாபா'வைப் பற்றி கூறியதும் பாபாவின் மேல் அவருக்குள்ள நம்பிக்கையையும் ஸப்ட்னேகர் நினைவு கூர்ந்தார். தாழும் சீர்டிக்குச் சென்று பாபாவைக் காணவேண்டுமென்று, அவர் எண்ணினார். தம் தம்பி பண்டித்ராவுடன் அவர் சீர்டிக்குச் சென்றார். பாபாவைத் தூரத்திலிருந்து காண மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர்

அருகே சென்று வீழ்ந்து பணிந்து, பக்தியுடன் ஒரு தேங்காயை முன்னே வைத்தபோது, “போ வெளியே” என்று பாபா கூச்சவிட்டார். ஸபட்னேகர் தலைகுனிந்து கொண்டு பின்னால் நகர்ந்துபோய் வேறுபக்கம் அமர்ந்திருந்தார். மேற்கொண்டு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அவர் யாரிடமாவது கலந்து ஆலோசிக்க விரும்பினார். யாரோ பாலா சிம்பியின் பெயரைக் குறிப்பிட்டனர். ஸபட்னேகர் அவரைச் சந்தித்து அவருடைய உதவியை வேண்டினார். அவர்கள் பாபாவின் போட்டோக்களை வாங்கிக்கொண்டு அவற்றுடன் மசுதிக்குள் வந்தனர். பாலா சிம்பி, ஒரு போட்டோவை எடுத்து பாபா கையில் கொடுத்து அது யார் போட்டோ என்று கேட்டார். பாபா ஸபட்னேகரைக் காண்பித்து, இது அவரது காதலன் போட்டோ என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தார். எல்லோரும் சிரித்தனர். பாலா பாபாவை அச்சிரிப்பின் குறிப்பு என்ன என்று கேட்டுக்கொண்டே ஸபட்னேகரை முன்னால் வந்து தரிசனம் செய்து கொள்ளும்படி சமிக்ஞை செய்தார். ஸபட்னேகர் வீழ்ந்து கும்பிடத் தொடங்குகையில், பாபா மீண்டும் ‘போ வெளியே’ என்று கூச்சவிட்டார். ஸபட்னேகருக்கு என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. பின்னர், இருவரும் (பாலா, ஸபட்னேகர்) கைகோர்த்து பாபாவின் முன் அமர்ந்து பிரார்த்தனை செய்தனர். பாபா முடிவாக ஸபட்னேகரை உடனே வெளியே போகும்படிக் கட்டளையிட்டார். இருவரும் வருத்தமடைந்து மனமுடைந்து போயினர். பாபாவின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியப்பட வேண்டுமாதலால் மறுமுறை வரும்போது தரிசனம் தரவேண்டுமென்று, பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு ஸபட்னேகர் சோர்ந்த உள்ளத்துடன் வீடு திரும்பினார்.

திருமதி ஸபட்னேகர்

ஓர் ஆண்டு ஓடியது. எனினும் அவர் மனம் அமைதி யடையவில்லை. கங்காட்டுருக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் இன்னும் அதிகமான மனக்கலக்கத்தை அடைந்தார். பின்னர் ஓய்வுக்காக மதோங்வ் சென்றார். பின்னர் முடிவாக காசிக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தார். புறப்படுவதற்கு இரண்டு தினங்களுக்கு

முன் அவரின் மனைவி ஓரு கனவு கண்டாள். அக்கனவில் தான் ஓரு மண் பானையுடன் வக்கட்சாவின் கிணற்றுக்குப் போய்க் கொண்டு இருப்பதாகவும், வேப்ப மரத்தடியில் ஓரு துண்டைத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு ஓரு பக்கிரி அமர்ந்திருப்பதையும், அவளாகுகில் வந்து, “அன்புள்ள பெண்ணே! எதற்காக ஒன்று மில்லாத ஆயாசம்? நான் உனது பானையில் தண்ணீர் நிரப்பித் தருகிறேன்” என்று கூறியதாகவும் கண்டாள். அப்பக்கிரிக்கு அவள் பயந்து காலிப் பானையுடன் விரைவாகத் திரும்பிய போது அவரால் தொடரப்பட்ட தருணத்தில் அவள் தூக்கம் கலைந்து கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள். இக்கனவைத் தனது கணவனிடம் கூறினார். இது ஓரு புனிதமான நேரம் என்று அவர்கள் நினைத்து சீர்டிக்குப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் மகுதியை அடைந்தபோது பாபா அங்கில்லை. லெண்டித் தோட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அவர் திரும்பிவரும் வரையில் காத்திருந்தனர். அவர் திரும்பி வந்ததும் அவள் கனவில் கண்ட அப்பக்கிரியின் தோற்றம் “பாபா”வுடன் சரியாக ஒத்திருந்ததைக் கண்டு அவள் ஆச்சரியமடைந்தாள். பணிவுடன் அவள் பாபாவின் முன் வீழ்ந்து வணங்கிவிட்டு அவரை நோக்கி அமர்ந்திருந்தாள். அவளது பணிவைக் கண்டு பாபா மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, அவருக்கே உரிய விசித்திரமான பாணியில் மூன்றாமவர் ஓருவரிடம் ஓரு கதை சொல்லத் தொடங்கினார். எனது புயம், அடிவயிறு, இடுப்பு எல்லாம் நீண்ட நாட்களாக வலித்துக் கொண்டு இருந்தன. பல மருந்துகளைச் சாப்பிட்டேன். வலி குறையவில்லை. மருந்துகள் எவ்வித நிவாரணத்தையும் அளிக்கவில்லை. ஆதலால் நான் மருந்துகளின்மேல் வெறுப்ப டெந்தேன். ஆனால் இப்போது திடீரன்று எல்லா வலிகளும் நீங்கிவிட்டது கண்டு ஆச்சரியம் அடைகிறேன்” என்றார். எவ்விதப் பெயரும் சொல்லப்படவில்லை. ஆயினும் உண்மையில் அது திருமதி. ஸபட்னேகாரின் கதையே ஆகும். பாபா விவரித்தபடியாகவே அவளது வலி உடனே நீங்கிவிட்டது. அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

பின் ஸபட்னேகர் தரிசனம் செய்துகொள்ள முன்னால் சென்றார். அவர் மீண்டும் முந்தைய “வெளியே போ” என்ற

வார்த்தைகளுடன் வரவேற்கப்பட்டார். இந்த முறை அவர்தலவறுக்கு வருந்துபவராகவும், இன்னும் விடா முயற்சியுள்ளவராகவும் இருந்தார். தனது முந்தைய வினைகளே பாபாவின் அதிருப்திக்குக் காரணம் என்று சொல்லி அதற்கு எடு செய்யத் தீர்மானித்தார். பாபாவைத் தனியாகக் கண்டு தனது முந்தைய வினைகளுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள முடிவு செய்தார். இதையே செய்தார். தனது தலையைப் பாபாவின் பாதத்தின் மீது வைத்தார். பாபா தமது கையை அவர் தலைமீது வைத்தார். பாபாவின் கால்களை ஸபட்னேகர் கீழே அமர்ந்து வருடத் தொடங்கினார். பின் ‘ஆடுமேய்க்கும் ஆய்மகள் ஒருத்தி பாபாவின் இடுப்பை உட்கார்ந்துப் பிடித்துவிடத் தொடங்கினாள். பாபா தமக்கே உரிய பாணியில் ஒரு (பனியா) வணிகனின் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார். அவனது வாழ்க்கை முழுவதிலும் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை அவனது ஒரே மகன் இறந்தது உட்பட அனைத்தையும் எடுத்துரைத்தார். பாபா கூறிக்கொண்டிருந்த கதை முழுவதும் தன்னுடையதே என்று அறிந்து, ஸபட்னேகர் ஆச்சரியமடைந்தார். பாபாவுக்கு அதன் ஒவ்வொரு விவரமும் தெரிந்தது கண்டு அதிசயமடைந்தார். அவர் நிறை பேரறிவுடையவர் என்றும், அனைவரின் இதயங்களையும் அறிந்திருப்பவர் என்றும் அறியலானார். இந்த எண்ணம் அவர் மனதுக்கு வந்தபோது, பாபா ஆடுமேய்க்கும் பெண்ணை நோக்கி ஸபட்னேகரச் சூட்டிக் காண்பித்து, “இந்த ஆள் அவரது குழந்தையை நான் கொன்றுவிட்டதாக, என் மீது பழி சுமத்தித் திட்டுகிறார். நான் மக்களின் குழந்தைகளைக் கொல்கிறேனா? ஏன் இவர் மகுதிக்கு வந்து அழுகின்றார். நான் இப்போது இதைச் செய்கிறேன். அதே குழந்தையை மீண்டும் அவரது மனைவியின் கருப்பையில் கொண்டு வைக்கிறேன்” என்று கூறினார். இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே தமது ஆசி நல்கும் கரத்தை, அவர் தலைமீது வைத்து, “இப்பாதங்கள் தொன்மை யானவை, புனிதமானவை. இப்போது உனக்குக் கவலையில்லை. என்மீது முழு நம்பிக்கையையும் வை. நீ சிக்கிரத்தில் உனது குறிக்கோளை எய்துவாய்” என்று கூறித் தேற்றினார். ஸபட்னேகர் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு,

பாபாவின் பாதங்களைத் தன் கண்ணீரால் கழுவிவிட்டுத் தனது இருப்பிடத்தை அடைந்தார்.

பின்னர் அவர் பூஜை, நெவேத்தியம் இவைகளைத் தயார் செய்து கொண்டு மனைவியுடன் மகுதிக்கு வந்தார். தினந்தோறும் அவர் இவைகளைப் பாபாவுக்குச் சமர்ப்பித்து, அவரிடமிருந்து பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். மகுதிக்குள் கூட்டமாக இருந்தது. ஸபட்னேகர் அங்குசென்று மீண்டும் மீண்டும் வணங்கிக் கொண்டிருந்தார். தலையோடு தலைகள் மோதிக் கொள்வதைக் கண்ட பாபா ஸபட்னேகரை நோக்கி, “ஓ நீ ஏன் அடிக்கடி வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்”, என்று கேட்டார். “பணிவுடனும், அன்புடனும் செய்யும் ஒரு நமஸ்காரமே போதும்” என்றார். அன்றிரவு முன்னரே விவரிக்கப்பட்ட சாவடி ஊர்வலத்தை ஸபட்னேகர் கண்டுகளித்தார். ஊர்வலத்தின் போது பாபா, பாண்டுரங்கன் மாதிரியே காட்சியளித்தார்.

மறுநாள் விடைபெறும் போது தக்கிணையாக ஒரு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், பாபா மீண்டும் கேட்டால் இல்லையென்று சொல்லாமல் பிரயாணம் செய்வதற்குப் போதுமான பணத்தை ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டு மேலும் ஒரு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் நினைத்தார். மகுதிக்கு அவர் சென்று ஒரு ரூபாய் அளித்த போது. அவருடைய எண்ணப்படியே பாபா மேலும் ஒரு ரூபாய் கேட்டார். அது கொடுக்கப்பட்ட போது, பாபா இதைக் கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

“இத்தேங்காயை எடுத்து உனது மனைவியின் சேலை முந்தானையில் போட்டுவிட்டு எவ்விதக் கவலையும் படாமல் சௌகரியமாகப் போய் வா” என்றார். அவரும் அங்ஙனமே செய்தார். ஒரு வருடத்திற்குள் அவருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். எட்டு மாதக் குழந்தையுடன் அவ்விருவரும் சீர்டிக்கு வந்தனர். அதை பாபாவின் காலடியில் வைத்து, “ஓ ஸாயிநாத், தங்கள் உதவிக்கு என்ன கைமாறு செய்வது என்று நாங்கள் அறியாமல் இருக்கிறோம். எனவே தங்கள் முன் வீழ்ந்து பணிகின்றோம். எளிய ஆதரவற்ற எங்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுகிறோம். இனித் தங்களின் புனிதப் பாதங்களே எங்களது ஒரே அடைக்

கலமாக இருக்கட்டும். பற்பல எண்ணங்கள் கனவிலும், நனவிலும் எங்களை தொல்லைப்படுத்துகின்றன. எங்கள் மனதை அவைகளிலிருந்து எல்லாம் தங்கள் வழிபாட்டுக்குத் திருப்பி, எங்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுகிறோம்" எனப் பிரார்த்தித்தனர்.

புத்திரனுக்கு 'முரளீதர்' என்று பெயரிடப்பட்டது. பின்னர் பாஸ்கர், தினகர் என்ற இருவரும் பிறந்தனர். இங்ஙனமாக ஸபட்ஜேகர், தம்பதிகள் பாபாவின் மொழிகள் பொய்ப்பதில்லை என்றும், நிறைவேறாமல் போவதில்லை என்றும், மற்றும் முற்றிலும் உண்மையாகவே நிகழ்கின்றன என்றும் கண்டனர்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 49

(1) ஹரி கானோபா, (2) ஸோமதேவ் ஸ்வாமி,
(3) நரணாஸாஹேப் சாந்தேரர்கர் ஆகியோவின் கதைகள்

முன்னுரை

வேதங்களும், புராணங்களும் பிரம்மத்தையோ, ஸத்குருவையோ போதுமான அளவில் விவரிக்க இயலாது. அவ்வாறெனின் ஏதுமறியாதவர்களாகிய நாம் எங்ஙனம் நமது ஸத்குரு ஸாயிபாபாவை விவரிக்க இயலும்? இவ்விஷயத்தில் நாம் அமைதியாக இருப்பதே சிறந்தது என்று என்னுகின்றோம். உண்மையில், மெளனவிரதம் அனுஷ்டிப்பதே, ஸத்குருவைப் புகழுவதற்கு சிறப்பான வழியாகும். ஆனால் ஸாயிபாபாவினது நல்ல பண்புகள் நமது மெளன விரதத்தை மறக்கச் செய்து நம்மைப் பேசுமாறு ஊக்குவிக்கின்றன. நண்பர்கள், உறவினர்கள் இவர்களும் நம்மோடு இருந்து உண்ணவில்லையாயின் நல்ல ருசியான உணவுகள் கூட நமக்குச் சுவைபடுவதில்லை. ஆனால் அவர்கள் நம்முடன் இருந்து உண்பார்களானால், அவைகள் இன்னும் அதிக கவையைப் பெறுகின்றன. ஸாயி வீலைகள் என்ற ரூபத்தில் உள்ள அமிர்தமான ஸாயில்லாமிருதமும் இது போன்றதே. அமிர்தத்தை நாம் மட்டுமே தனியாக உண்ண முடியாது. நண்பர்களும், சகோதரர்களும் நம்முடன் சேர வேண்டும். எவ்வளவு அதிகமோ அவ்வளவு நலம்.

இக்கதைகளுக்குத் தெய்வீக உணர்ச்சி புகட்டி ஆக்குவதும் தம் விருப்பப்படியே அவைகளை எழுதுமாறு செய்வதும் ஸாயிபாபா அவர்களேயாகும். பரிபூரண சரணாகதியடைவதும், தியானிப்பதும் மட்டுமே நமது கடமை. தர்மம், தியாகம், பிரதிக்ஞை,

கேஷத்ராடனம் இவையெல்லாவற்றையும் விட நோன்பிருத்தல் நல்லது. நோன்பிருத்தலைக் காட்டிலும் ஹரியைத் தொழுவது நலம். இவையெல்லாவற்றையும் விட ஸத்குருவைத் தியானிப்பது மிகச் சிறந்தது. ஆகவே வாயால் ஸாயியின் நாமங்களைச் சொல்லி அவர் மொழிகளை மனதில் நினைத்து, அவர் உருவைத் தியானித்து இதயபூர்வமாக அவரிடம் அன்பு செலுத்தி, அவருக்காகவே எல்லாச் செயல் களையும் செய்வோமாக. சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுபட இதைவிட வேறு சிறந்த வழியில்லை. மேலே கூறியவாறு நமது கடமையைச் செய்தோமானால் ஸாயி நமது விடுதலைக்கு உதவக் கட்டுப்பட்டவர். இப்போது இந்த அத்தியாயத்தின் கதைக்கு வருவோம்.

ஹரி காணோபா

பம்பாயைச் சேர்ந்த ஹரி காணோபா என்பவர் தனது நண்பர்கள், உறவினர்கள் மூலம் பாபாவின் பல லீலைகளைக் கேள்வியுற்றார். அவர் ஒரு சந்தேகப் பிராணியாக இருந்ததால் அவற்றை அவர் நம்பவில்லை. அவர் பாபாவைத் தாமே பரீட்சிக்க விரும்பினார். எனவே சில பம்பாய் நண்பர்களுடன் அவர் சீர்டிக்கு வந்தார். ஜூரிகைத் தலைப்பாகையும், காலில் இரண்டு புதிய காலணிகளையும் அணிந்திருந்தார். பாபாவைத் தொலைவிலிருந்து கண்ட அவர், அவரிடம் சென்று வீழ்ந்து பணிய எண்ணினார். அவரது புதிய காலணிகளை என்ன செய்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. எனினும் திறந்த வெளியில் ஒரு மூலைக்குச் சென்று அவைகளை அங்கேயே வைத்துவிட்டு, மகுதிக்குள் சென்று பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்றார். பாபாவைப் பக்தியுடன் வணங்கி, ‘உதி, பிரசாதம்’ இவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினார். அவர் மூலையை அடைந்த போது அவரின் காலணிகள் மறைந்து போனதை அவர் கண்டார். அவைகளுக்காக அவர் வீணாகத் தேடியபின், தான் இருந்த இடத்துக்கு மிகவும் மனமுடைந்து போய்த் திரும்பினார். குளித்து வழிபட்டு நெநவேத்தியம் சமர்ப்பித்து விட்டு, உணவுக்காக அமர்ந்தார். ஆயினும் அவ்வளவு நேரமும் காலணிகளைத் தவிர வேறொன்றையும் பற்றி அவர் நினைக்கவில்லை. உணவை முடித்துக் கொண்டபின், கை கழுவுவதற்காக அவர் வெளியே வந்த

போது ஒரு மராத்தியப் பையன் அவரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனது கையில் ஒரு கோல் இருந்தது. அதன் நுனியில் ஒரு ஜோடி புதிய காலனிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. கை கழுவ வெளியே வந்த நண்பர்களிடம் பாபா தன்னை இக்கோலுடன் அனுப்பியிருப்பதாகவும் (ஹரிகாபேடா ஹரிகாபேடா) ‘க’ என்பவரின் புதல்வரான ஹரியே! ஹரிகைத் தலைப்பாகைக் காரரே! என்று கூறிக்கொண்டே வீதிகளில் செல்லும்படி சொல்லியிருப்பதாகவும், யாராவது இக்காலனிகளைக் கேட்டால் அவரது பெயர் ஹரிதானா என்றும் அவர் க (அதாவது கானோபா) வின் புதல்வர்தானா என்றும், அவர் ஹரிகை தலைப்பாகை அணிபவர் என்றும் தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பின்பு. அதை அவரிடம் கொடுக்கும் படி கூறியிருப்பதாகவும் சொன்னான். இதைக்கேட்டு ஹரி கானோபா மகிழ்வும் ஆச்சரியமும் அடைந்தார். அவர் பையனிடம் சென்று காலனிகள் தம்முடையவையே என்றார். தனது பெயர் ஹரி என்றும், தாம் க(கானோபா)வின் புதல்வன் என்றும் கூறி ஹரிகைத் தலைப்பாகையையும் காண்பித்தார். பையன் திருப்தியடைந்து அவரிடம் காலனிகளைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டான். தனது ஹரிகைத் தலைப்பாகை வெளியில் அனைவருக்கும் தெரியுமாறு இருந்தது. எனவே பாபாவும் அதைக் கண்டு இருக்கலாம். ஆனால் தன் பெயர் ஹரி என்பதும், கானோபாவின் மகன் என்றும், தான் முதல் தடவையாக இப்போதுதான் சீர்டிக்கு வந்திருப்பதால், பாபா எங்ஙனம். அறியக்கூடும் என மனதில் நினைத்து வியந்தார். வேறு எவ்வித குறிக்கோள் இன்றி பாபாவைச் சோதிக்கும் ஒரே நோக்கத்துடன் மட்டுமே அவர் சீர்டிக்கு வந்தார். இந்நிகழ்ச்சியால் பாபா ஒரு மிகப் பெரும் ஸத்புருஷர் என்று அவர் அறிந்து கொண்டார். அவர் விரும்பியதை அறிந்து கொண்டு திருப்தியுடன் வீடு திரும்பினார்.

ஸோமதேவ் ஸ்வரம்

பாபாவைச் சோதிக்க வந்த மற்றொரு மனிதரின் கதையை இப்போது கேளுங்கள். காகாஸாஹூப்பின் சகோதரரான பாயிளி நாக்பூரில் தங்கியிருந்தார். 1906ம் ஆண்டில் அவர் இமயமலை சென்றிருந்த போது கங்கோத்ரிப் பள்ளத்தாக்கில் உள்ள உத்தர் காசியில், ஹரித்துவாரைச் சேர்ந்த ஸோமதேவ் ஸ்வாமி

என்பாருடன் அறிமுகமானார். இருவரும் ஒருவர் மற்றொரு வரின் பெயரை தங்கள் தங்கள் நாட்குறிப்பேடில் எழுதிக் கொண்டனர். ஜந்தாண்டுகளுக்குப் பின் ஸோமதேவ் ஸ்வாமி, பாயிண்ணியின் விருந்தினராக நாக்பூருக்கு வந்தார். பாபாவின் லீலைகளைக் கேட்டு மகிழ்வெய்தினார். சீர்டிக்குச் சென்று பாபாவைக் காண அவருக்கு ஒரு பெரும் ஆசை எழுந்தது. பாயிண்ணியிடம் இருந்து அறிமுகம் கடிதம் ஒன்றை அவர் பெற்றுக் கொண்டு, சீர்டிக்குக் கிளம்பினார். மன்மாட், கோபர்காங்வ் இவைகளைக் கடந்ததும், ஒரு வண்டியமர்த்திக் கொண்டு சீர்டிக்குப் போனார். சீர்டிக்கு அருகில் வந்ததும் மகுதியில், இரண்டு உயரமான கொடிகள் பறந்து கொண்டிருப்பதை அவர் கண்டார். வெவ்வேறு ஞானிகளிடம் வெவ்வேறு விதமான குணாதிசயங்களும் வெவ்வேறு வாழ்க்கை முறைகளும், வெவ்வேறு புறப்பாரங்களும் இருப்பதை நாம் பொதுவாகக் காண்கிறோம். ஆயின் இப்புறச் சின்னங்கள் அந்த ஞானிகளின் தகுதிகளை எடை போடுவதற்கு உகந்த அளவுகோல் ஆகா. ஆனால் ஸோமதேவ் ஸ்வாமியின் விஷயத்தில், அது வேறு விதமாய் இருந்தது. கொடிகள் பறப்பதை அவர் கண்டவுடனே, “ஞானி ஒருவர் கொடிகள் மீது ஏன் ஆர்வம் வைக்க வேண்டும், இது துறவையா உணர்த்துகிறது? இது அந்த ஞானி புகழுக்காக ஏங்குவதாக அல்லவா உணர்த்துகிறது” என எண்ணினார். இவ்வாறாக அவர் தமது சீர்டி விழயத்தை ரத்து செய்ய விரும்பி, தாம் திரும்பிப் போகப் போவதாகக் கூடவந்த சக பயணிகளிடம் கூறினார். அவர்கள் அதற்கு, “பின் இவ்வளவு தூரம் நீங்கள் ஏன் வரவேண்டும். கொடியைக் கண்டே தங்கள் மனம் கலக்க முறும் போது சீர்டியில் இரதம், பல்லக்கு, குதிரை மற்றும் பல பரிவாரங்களையெல்லாம் கண்டால் தங்கள் மனம் எவ்வளவு நிலை குலையும் என்றார்கள். இதைக்கேட்டு ஸ்வாமி மேலும் குழப்பமடைந்தவராக குதிரை, பல்லக்கு இன்னோரன்ன படா டோபங்களையுடைய, சாதுக்கள் சிலரை மட்டும் நான் கண்டதில்லை. (அனேகரைக் கண்டிருக்கிறேன்) அத்தகைய சாதுக்களைக் காண்பதைவிட, திரும்பிப் போதலே எனக்கு நன்று என்றுரைத்தார். இதைக்கூறிக்கொண்டு அவர் திரும்பிப் போகக் கிளம்பினார். உடன் வந்தோர் அங்ஙனம் செய்யவேண்டாம் என்றும், தொடர்ந்து போகலாம் என்றும் வற்புறுத்தினார். பாபாவை

இங்ஙனம் குறுகிய மனமுள்ளவராக சிந்திப்பதை நிறுத்தும் படியும் அந்தச் சாது (அதாவது பாபா) கொடிகளையோ மற்றும் பல பரிவாரங்களையோ அல்லது புகழையோ எள்ளளவும் பொருட்படுத்துபவர் அல்ல என்று கூறினார். அன்பாலும், பக்தியாலும் அவரது அடியவர்களும், பக்தர்களுமே இவற்றையெல்லாம் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள் எனக் கூறினார். முடிவாகப் பயணத்தைத் தொடரும்படி அவரை இணங்க வைத்து சீர்டிக்குச் சென்று பாபாவைத் தரிசிக்கச் செய்தனர். பாபாவை முற்றத்திலிருந்து கண்டவுடன் அகமுருகி கண்களில் கண்ணீர் மல்க குரல் நெகிழி அவரது கெடுதலான எண்ணங்களெல்லாம் அவரை விட்டு அகன்று போயின, “எங்கே நமது மனது மிகமிக மகிழ்ந்து களிப்படகிறதோ, அதுவே, நமது இருப்பிடமும், களைப்பாறும் இடமுமாகும்”, என்ற அவரது குருவின் மொழிகளை அவர் நினைவு கூர்ந்தார். பாபாவின் பாத துளிகளில் அவர் புரள விரும்பி பாபாவை நெருங்கியபோது, பாபா கடுங்கோபமடைந்து “எங்களுடைய டம்பமெல்லாம் எங்களுடன் இருக்கட்டும், நீதிரும்ப உன் வீட்டிற்குப் போ. இம்மகுதிக்கு வந்தாயோ ஹாக்கிரதை. மகுதிமேல் கொடி பறக்கவிட்டுக் கொண்டு இருக்கும் ஒருவரின் தரிசனத்தை ஏன் காண வேண்டும்? இது துறவின் அறிகுறியா? இங்கே கணமேனும் இருக்காதே” என்றார். ஸ்வாமி ஆச்சரியத்தால் திடுக்கிட்டார். பாபா தமது உள்ளத்தைப் படித்து அதைப் பேசினார் என உணர்ந்தார். எத்தகைய நிறை பேரறி வுடையவர் அவர்! தாம் ஞானமற்றவர் என்றும், பாபா புனிதமான உயர்ந்தோர் என்றும் அவர் உணர்ந்தார். சிலரைப் பாபா அரவணைப்பதையும், வேறு ஒருவரைக் கையால் தொடு வதையும், மற்றவர்களைத் தேற்றுவதையும், சிலரை அன்புடன் உற்று நோக்குவதையும், சிலரை நோக்கிப் புன்னகை செய்தலையும், சிலருக்கு உதிப்பிரசாதம் அளிப்பதையும், இவ்வாறாக அனைவருக்கும் மகிழ்வூட்டி, திருப்திப் படுத்திக் கொண்டிருப்பதையும் அவர் கண்டார். தான் மட்டும் ஏன் அவ்வளவு கடுமையாக நடத்தப்பட வேண்டும்? அதைப்பற்றி அவர் தீவிரமாகச் சிந்தித்தும், தமது அந்தரங்க எண்ணமே பாபாவின் நடத்தையில் எதிரொலிப்பதை அவர் உணர்ந்து இதையே ஒரு பாடமெனக் கருதி முன்னேற வேண்டுமென நினைத்தார். பாபாவின் கோபம் மறைமுகமான

ஆசீர்வாதமே. பிற்காலத்தில் பாபாவின் மீது அவருக்குள்ள நம்பிக்கை. உறுதிப் படுத்தப்பட்டு பாபாவின் ஒரு முற்றிலும் பற்றுறுதியுள்ள அடியவராக அவர் ஆனார் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர்

நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கரின் கதையுடன் ஹோட்டபந்த் இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறார். ஒருமுறை மகுதியில் நானா ஸாஹேப், மஹால்ஸாபதி மற்றுமுள்ளோருடன் அமர்ந்திருக்கையில், வைஜாபூரிலிருந்து ஒரு முகமதிய கனவான் தனது குடும்பத்துடன் பாபாவைக் காணவந்தார். கோஷாப் பெண்மணி களைக் கண்ட நானா, அப்பால் போய்விட விரும்பினார். ஆனால் பாபா அவர் அங்ஙனம், செய்வதைத் தடுத்துவிட்டார். பெண்மணிகள் வந்து பாபாவைத் தரிசனம் செய்தனர். பாபாவின் பாதங்களை வணங்குமுகமாக அவர்களில் ஒருத்தி முகத் திரையை எடுத்து வணங்கிவிட்டுப் பிறகு மூடும்போது, நானா ஸாஹேப் அவளது முகத்தைக் கண்டு அவளின் அழுர்வ அழுகின் கவர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்டவராய், அவளது முகத்தை மீண்டும் காண விரும்பினார். அப்பெண்மணி இடத்தைவிட்டு அகன்றதும், நானாவின் மனக்குழப்பத்தை அறிந்து கொண்டு, பாபா அவரை நோக்கி “நானா” நீ ஏன் வீணாகக் கலங்குகிறாய். புலன்கள் அவை களுக்கிடப்பட்ட பணியை அல்லது கடமையைச் செய்யட்டும். நாம் அவைகளின் வேலையில் குறுக்கிட வேண்டாம். கடவுள் இவ்வழகிய உலகத்தைப் படைத்துள்ளார். அதன் அழகைப் பாராட்ட வேண்டியது நமது கடமையாகும். மனம் மெதுவாகப் படிப்படியாக அமைதிபெறும். முன் கதவு திறந்திருக்கும் போது, பின்வழியாக ஏன் செல்ல வேண்டும். உள்ளம் தூய்மையாக இருக்குமிடத்து எவ்வகையிலும் எவ்வித கஷ்டமும் இல்லை. நம்மிடத்தே எவ்விதக் கெட்ட எண்ணமும் இல்லையென்றால், ஏன் ஒருவர் மற்றொருவருக்குப் பயப்படவேண்டும்? கண்கள் தம் வேலையைச் செய்யலாம், நீ ஏன் வெட்கப்பட்டுத் தடுமாறுகிறாய்?” என்றார்.

சாமா அவ்விடத்தில் இருந்தார். பாபா கூறியதன் பொருளை அவர் உணர இயலவில்லை. எனவே வீடு திரும்பும் வழியில் அவர் இதை நானாவிடம் கேட்டார். நானா, அழுகிய பெண்மணியைக்

கண்டதும். தாம் மனக் கலக்கமடைந்ததையும், பாபா அதை எங்ஙனம் அறிந்து அதைப்பற்றி அறிவுரை கூறினார் என்பதையும் கூறினார். பாபாவின் பொருளை நானா இவ்வாறாக விளக்கினார். அதாவது நமது மனம் இயற்கையாகவே சலனமுள்ளது. அதைத் தான்தோன்றித் தனமாகப் போக அனுமதிக்கக்கூடாது. உணர்வுகள் குழப்ப முறலாம். ஆயினும் உடம்பு கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்கப்பட வேண்டும். பொறுமையை இழக்க அனுமதிக்கக் கூடாது. விஷயங்களின் பின்னால் உணர்வுகள் தம் குறிக்கோளை நோக்கி ஓடுகின்றன. ஆனால் அவைகளை நாம் தொடர்ந்து சென்று அவைகளின் குறிக்கோருக்காக ஏங்கக் கூடாது. மெதுவான படிப்படியான பயிற்சியால், 'சலனங்களை' வெற்றிகாண இயலும். உணர்ச்சிகளால் நாம் இயக்கப்படக்கூடாது. ஆயினும் அவைகளை முழுவதுமாகக் கட்டுப்படுத்த இயலாது. தக்க முறையிலும் ஒழுங்காக சந்தர்ப்பத்துக்குத் தேவையானபடியும் அவைகளைத் தடுக்க வேண்டும். அழகு என்பது பார்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றே. பொருட்களின் அழகை நாம் பயமின்றிக் காண வேண்டும். வெட்கத்துக்கோ, பயத்துக்கோ அதில் இடமில்லை. கெட்ட எண்ணங்களை மட்டும் நம் மனதில் அனுமதிக்கக்கூடாது. பற்றில்லாத மனதுடனே கடவுளின் அழகான படைப்புக்களைக் கவனிக்க வேண்டும். இவ்வாறாக உணர்வுகள் எளிதாகவும், இயற்கையாகவும் கட்டுக்குள் கொணரப்பட்டுவிடும். பொருள்களை அனுபவிப்பதில்கூட நீங்கள் இறைவனைப் பற்றி ஞாபகப்படுத்தப்படுவீர்கள். வெளி உணர்வுகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து, மனம் வட்சியத்தை ஓடித் தொடர அனுமதிக்கப்பட்டு அவைகள் பால் பற்றுக் கொண்டிருப்பின் ஜூனன் மரணச் சூழல் முடிவுறாது. புலன் உணர்வுகளின் விஷயங்கள் தீமையானது. விவேகம் என்னும் சாரதியைக் கொண்டு நாம் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி உணர்வுகளைத் தாறுமாறாக அலைய விடாமல் இருப்போம். அத்தகையதொரு சாரதியுடன் நாம் முடிவான இருப்பிடமும், நமது உண்மையான வீடுமாகிய, எங்கு அடைந்தால் மறுபிறவி இல்லையோ அந்தத் திருமாலின் திருவடிகளை எய்துவோம்" என்றார்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 50

(1) காகாஸாஹேப் தீக்ஷித், (2) ஸ்ரீ தேம்பே ஸ்வாமி, (3) பாலாராம் துரந்தர் ஆகியோரின் கதைகள்

ஸத்சரித்திரம் மூல நூலில் ஐம்பதாவது அத்தியாயத்தின் மையப்பொருள் 39-ம் அத்தியாயத்தில், உள்ள அதே மையப்பொருளைப் பற்றியது. ஆதலால் இந்த அத்தியாயத்துடனேயே இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது 51-வது அத்தியாயம் இங்கே 50-ம் அத்தியாயமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த அத்தியாயம் (1) காகாஸாஹேப் தீக்ஷித், (2) ஸ்ரீ தேம்பே ஸ்வாமி (3) பாலாராம் துரந்தர் ஆகியோரின் கதைகளைக் கூறுகிறது.

முன்னுரை

பக்தர்களின் மூலாதாரமும், ஸத்குருவும், கீதையை விளக்கு பவரும், நமக்கு எல்லா ஆற்றல்களையும் கொடுப்பவருமான ஸாயியிக்கு ஜெயம் உண்டாக்டும். ஓ ஸாயி எங்களுக்கு அனுகூலம் செய்து ஆசீர்வதியுங்கள். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில், வளரும் சந்தன மரம் உங்களத்தைப் போக்குகிறது. மேகங்கள் மழை நீரைப் பொழிந்து மக்களைக் குளிர்வித்து புத்துணர்ஷுட்டுகிறது. வசந்த காலத்தில் மலர்கள் மலர்ந்து அவைகளால் நாம் கடவுளை வழிபட வகை செய்கின்றது. அது போலவே ஸாயிபாபாவின் கதைகள் பயில்வோருக்குச் சாந்தி யையும், சௌகரியத்தையும் அளிக்க முன்வருகின்றன. பாபாவின் கதைகளை எடுத்துக் கூறுவோர், அதைக் கேட்போர் இருபாலரும் மற்றும் முன்னவர்களின் வாக்கும் பின்னவர்களின் காதுகளும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுப் புனிதம் அடைகின்றன.

நூற்றுக் கணக்கான சாதனங்களையும், செயல் முறைகளையும் நாம் கடைப்பிடித்தும், ஒரு ஸத்குரு அவர்தம் அருளால் நம்மை ஆசீர்வதித்தாலன்றி. நாம் ஆன்மீக வட்சியத்தை அடைய மாட்டோம். இந்த வாக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் கதையினைக் கேளுங்கள்.

காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் (1864 - 1926)

திரு. ஹரி ஸீதாராம் என்னும் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் 1864ல் வத்நாகர நகர், காண்டவா (மத்திய மாகாணம்)வில் பிராமணக் குடும்பத்தில் அவதரித்தார். அவரது ஆரம்பக் கல்வி காண்டவா, ஹிங்கான்காட் என்னும் ஊர்களிலும், நடுத்தரக் கல்வி நாக்பூரிலும் நடந்தது. மேற்படிப்புக்காக அவர் பம்பாய் வந்து வில்ஸன் கல்லூரியில் முதலிலும், பின்னர் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியிலும் பயின்றார். 1883-ல் பட்டம் பெற்ற பிறகு அவர் L.L.B. யிலும் வக்கீல் பரிட்சையிலும் தேறி, அரசுத் தரப்பு வக்கீல்களின் M/s விட்டில் & கம்பெனி என்ற நிறுவனத்தில் பணியாற்றிவிட்டு, சிறிது காலத்திற்குப்பின் தாழே சொந்தமாக வழக்குரை அறிஞர்கள் நிறுவனத்தைத் தொடங்கினார்.

1909-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ஸாயிபாபாவின் பெயர், காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துக்குத் தெரியாமலிருந்தது. ஆனால் அதற்குப்பின் அவர் பாபாவின் ஒரு பெரும் பக்தராக ஆனார். லோனாவாலாவில் தங்கியிருந்தபோது தனது பழைய நண்பரான் திரு. நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. பல விஷேயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதில் இருவரும் சிறிது நேரத்தைச் செலவழித்தனர். காகாஸாஹேப், தாம் வண்டனில் ஒரு டிரெயினில் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது எங்ஙனம் ஒரு விபத்து நேரிட்டு தனது பாதம் நமுவிக் காயமடைந்தார் என்று அவருக்கு விளக்கினார். நூற்றுக்கணக்கான சிகிச்சைகள் அவருக்குப் பலனை அளிக்கவில்லை. நானாஸாஹேப் அவரிடம் அவர்தம் காலின் ஊனத்தையும், வலியையும் நீக்கிக்கொள்ள விரும்பினால் தனது ஸத்குரு ஸாயிபாபாவிடம் செல்லவேண்டும் என்றார். மேலும் ஸாயிபாபாவைப் பற்றிய முழு விபரத்தையும் அவர் காகாவுக்கு கொடுத்து ஸாயிபாபாவின் மஹாவாக்கியமான “எனது மக்களை நெடுந்தொலைவிலிருந்து, ஏழ்கடலுக்கு அப்பாவிருந்தும் கூட குருவியின் காலில் நூலைக் கட்டி இழுப்பதைப் போன்று இழுக்கிறேன்” என்பதைக் கூறினார். பாபாவின் ஆளாயில்லாவிடில் அவர் பாபாவால் கவரப்பட மாட்டார் என்றும், தரிசனம் அளிக்கப்படமாட்டார் என்பதையும் அவர் தெளிவாக்கினார். இவைகளையெல்லாம் கேட்க காகாஸாஹேப்புக்கு மகிழ்வுண்டாயிற்று. தாம் பாபாவிடம் போவதாகவும், அவரைத் தரிசித்துப் பிரார்த்தித்து கால் ஊனத்தை அவ்வளவாக குணமாக்காவிடினும், ஊனமான, ஓடித்திரியும்

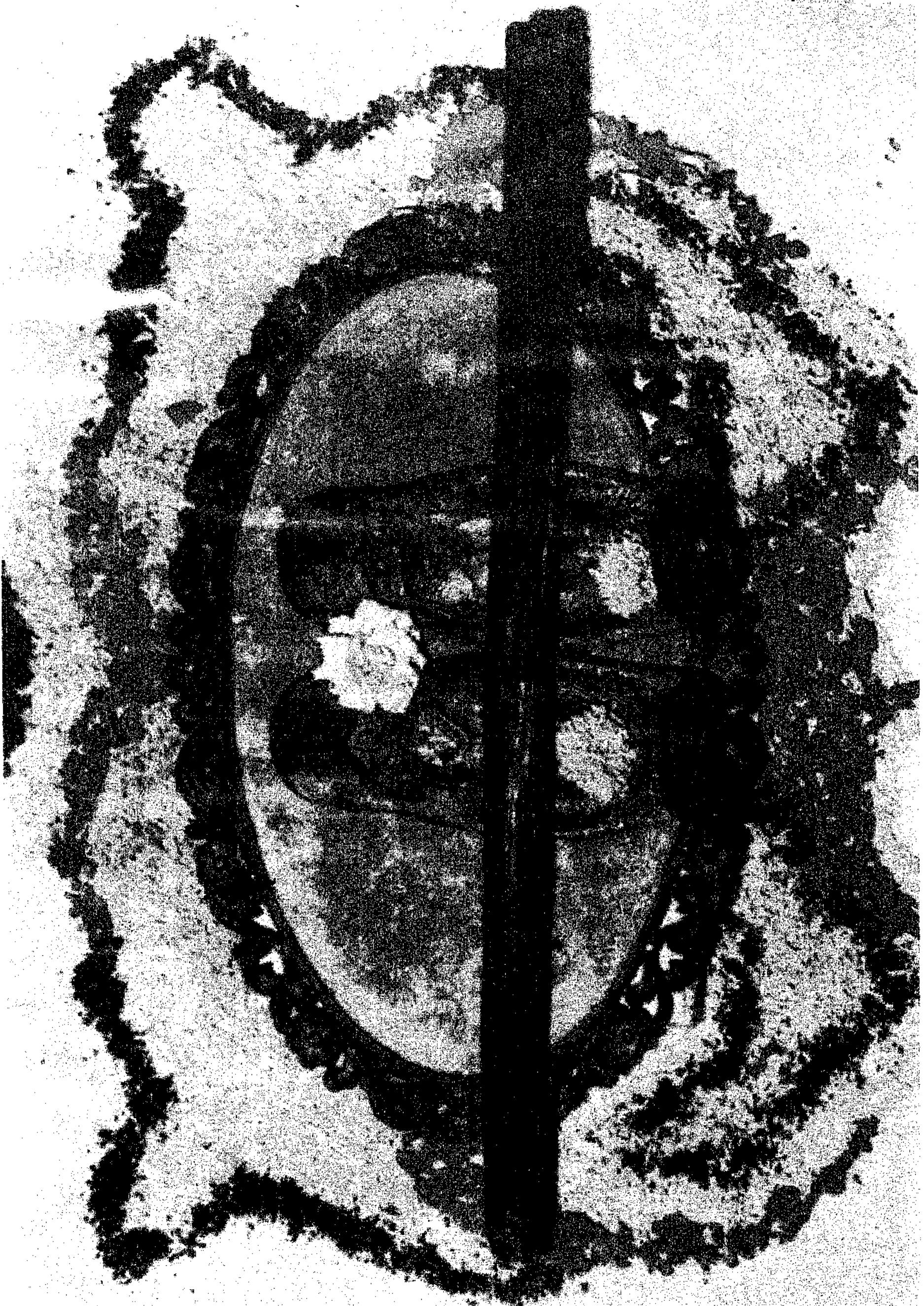
மனத்தை ஒழுங்காக குணப்படுத்தி தமக்கு எல்லையற்ற பேரின்பத்தை நல்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளப்போவதாகக் கூறினார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு பம்பாய் கீழ் சட்டசபையில் தமக்கு ஒரு இடம் கிடைப்பதற்காக, ஓட்டுக்கள் பெறும் நோக்குடன் அவர் அஹமத்நகர் சென்று ஸர்தார் காகாஸாஹேப் மிரீகருடன் தங்கினார். திரு. காகாஸாஹேப் மிரீகருடைய புதல்வரான பாலா சாஹேப் மிரீகர் என்னும் கோபர்காங்வின் மம்லத்தார், அச்சமயத்தில் அஹமத்நகருக்கு அவ்விடத்தில் நடைபெற்ற குதிரைக் கண்காட்சியைக் காணும் பொருட்டு வந்தார். தேர்தல் வேலை முடிந்ததும் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் சீர்டி செல்ல விரும்பினார். தந்தையும் மகனுமாகிய இரு மிரீகர்களும், அவருடன் அனுப்புவதற்கு ஒரு தகுதியான, ஒழுங்கான வழிகாட்டியாக யாரை அனுப்பலாம் என்று அவர்கள் தங்கள் இல்லத்தில் யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். சீர்டியில் ஸாயிபாபா அவரின் வரவேற்புக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். சாமாவுக்கு அவரின் மாமனாரிடமிருந்து சாமாவின் மாமியார் தீவிரமாகக் காய்ச்சலாக இருப்பதையும் சாமா தனது மனைவியுடன் அவளைக் காண அஹமத் நகர் வரவேண்டுமென்றும் ஒரு தந்தி வந்தது. சாமா பாபாவின் அனுமதியுடன் அங்கு வந்து தனது மாமியார் முன்னைவிட இப்போது நலமாகி வருவதைக் கண்டார். நானாஸாஹேப் பான்சேயும், அப்பாஸாஹேப் கத்ரேயும் அவர்கள் குதிரைக் கண்காட்சிக்குப் போகும்வழியில் சாமாவைக் கண்டு, அவரை மிரீகரின் வீட்டுக்குச் சென்று காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தைப் பார்த்து சீர்டிக்கு அவரையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படிக் கூறினார்கள். காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துக்கும் மிரீகர்களுக்கும் கூட சாமாவின் வருகை தெரிவிக்கப்பட்டது. மாலையில் சாமா மிரீகர்களிடம் வந்தார். அவரை அவர்கள் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். சாமா, காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துடன் இரவு 10 மணி ரயில் வண்டியில் கோபர்காங்வுக்குச் செல்வதென ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இது முடிவானதும் ஒரு விசித்திர நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. பாலாஸாஹேப் மிரீகர் பாபாவின் படத்தின் மீது இருந்த திரையை அகற்றிவிட்டு அதை காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துக்குக் காண்பித்தார். யாரைப் பார்க்க சீர்டிக்குப் போகப் போகிறாரோ அவரே அந்தத் தருணத்

திலேயே அவ்விடத்திலேயே தமது சித்திர ரூபத்தில் ஏற்கனவே வரவேற்க இருந்ததைக் கண்டு அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். அவர் மிகவும் மனமுருகி படத்தின் மூன் வீழ்ந்து பணிந்தார். அப்படம் மோவுடையது. அதன்மேல் உள்ள கண்ணாடி உடைந்து விட்டதால், பழுது பார்க்க அது மிரீகர்களிடம் அனுப்பப் பட்டிருந்தது. தேவையானபடி பழுது பார்க்கப்பட்டுவிட்ட படியால் படத்தை இப்போது சாமாவிடமும் காகாஸாஹேப் புடனும் அனுப்பவது என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பத்து மணிக்கு முன்னரே அவர்கள் ரயில் நிலையத்துக்குச் சென்று நுழைவுச் சீட்டு வாங்கிக் கொண்டனர். ஆனால் வண்டி வந்ததும் இரண்டாம் வகுப்பு மிகவும் கூட்டமாக இருப்பதையும், அவர்களுக்கு இடமில்லாதிருப்பதையும் அறிந்தனர். அதிர்ஷ்ட வசமாக ஆந்த வண்டியின் கார்டு, காகாஸாஹேப்பின் நண்பராக இருந்தார். அவர்களை முதல் வகுப்பில் அமர்த்தினார். இவ்வாறாக அவர்கள் செனக்கியமாகப் பிரயாணம் செய்து கோபர்காங்ஷில் இறங்கினார்கள். சீர்டிக்குச் செல்ல நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கரும் அங்கு வந்திருப்பதை அவர்கள் கண்டபோது அவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. காகாஸாஹேப்பும் நானாஸாஹேப்பும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவிக் கொண்டனர். பிறகு புனித கோதாவரியில் நீராடிய பின்னர் அவர்கள் சீர்டிக்குப் புறப்பட்டனர். அங்குபோய்ச் சேர்ந்து பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்றவுடன் காகாஸாஹேப்பின் மனது உருகியது. அவர் கண்கள் குளமாயின. அவர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் மூழ்கடிக்கப்பட்டார். பாபா அவரிடம் தாம்கூட அவருக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், அவரை வரவேற்பதற்காகவே சாமாவை முன்னால் அனுப்பியதாகவும் கூறினார்.

பின்னர் காகாஸாஹேப் பல சந்தோஷமான வருடங்களை பாபாவின் கூட்டுறவில் கழித்தார். சீர்டியில் அவர் ஒரு வாடா (சுத்திரம்) கட்டினார். ஏறக்குறைய அதையே அவர் நிரந்தரவாசஸ் தலமாக ஆக்கிக் கொண்டார். பாபாவிடமிருந்து அவர் பெற்ற அனுபவங்கள் எண்ணற்றவையாதலால் அவைகளை எல்லாம் கூறுவதற்கு இங்கு இடமில்லை. ஸாயிலீலா சஞ்சிகையினை Vol. 12, N. 6-9 (காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்) சிறப்பு மலரைப் பார்க்குமாறு வாசகர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். ஒரே ஒரு உண்மையைக் கூறி இந்த விஷயத்தை முடித்துக் கொள்கிறோம். பாபா அவரை “நான் உன்னை புஷ்பக விமானத்தில் எடுத்துச்

Shri Sai Baba's Paduka

செல்கிறேன்" என்று கூறியிருந்தார் (அதாவது மகிழ்வான மரணத்தை அவருக்குக் கொடுத்தல்). இது உண்மையாயிற்று. 1926-ம் வரும் ஜூலை மாதம் 5-ம் தேதி அவர் ஹோட் பந்துடன் ரயிலில் செல்லும்போது ஸாயிபாபாவைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார். அவர் நினைவிலேயே ஆழ்ந்திருந்தார். திடரெனத் தனது கழுத்தை ஹோட்பந்தின் தோள்களில் சாய்த்து, எவ்வித வலியோ, அசெளகரியமோ இன்றிக் காலமானார்.

ஸ்ரீ தேம்பே ஸ்வாமி

ஞானிகள் ஒருவருக்கொருவர் சகோதர பாசத்துடன் எங்ஙனம் நேசித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை விளக்கும் அடுத்த கதைக்கு வருவோம். ஸ்ரீ வாஸுதேவானந்த ஸரஸ்வதி என்ற ஸ்ரீ தேம்பே ஸ்வாமி என்பார் ஒருமுறை ஆந்திராவில் கோதாவரிக் கரையிலுள்ள ராஜமஹேந்திரியில் வந்து தங்கியிருந்தார். அவர் பக்தியும் வைதீகமும் உடைய ஞானியாகவும் யோகியாகவும் இறைவனாகிய தத்தாத்ரேயரின் பக்தருமாக விளங்கி வந்தார். நிலூம் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த நாந்தேட் நகரின் வக்கீலான ஸ்ரீபுண்டலிக்ராவ் என்பவர் சில நண்பர்களுடன் அவரைக் காணச் சென்றிருந்தார். அவர்கள் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது சீர்டி. ஸாயிபாபா முதலிய பெயர்கள் தற்செயலாக அப்பேச்சின்போது கூறப்பட்டன. பாபாவின் பெயரைக் கேட்டதும், ஸ்வாமி, கைகளால் வணங்கி ஒரு தேங்காயை எடுத்து அதை புண்டலிக்ராவிடம் கொடுத்து "என் வணக்கங்களுடன் என் சகோதரர் ஸாயியிடம் இதைச் சமர்ப்பித்து விடுங்கள். என்னை மறந்துவிடாமல் என்மேல் அன்புடனிருக்கச் சொல்லுங்கள்" என்றார். மேலும் "ஸ்வாமிகள் பொதுவாக யாரையும் வணங்குவதில்லை. ஆனால் இவ்விஷயத்தில் இந்த விதி விலக்குச் செய்யப்படவேண்டும்" என்று கூறினார். புண்டலிக்ராவ் தேங்காயையும், செய்தியையும் பாபாவிடம் எடுத்துச் செல்லச் சம்மதித்தார். பாபாவைச் சகோதரன் என்று இந்த ஸ்வாமி அழைப்பது சரியே. ஏனெனில் அவருடைய வைதீக சம்பிரதாயப்படி அக்னிஹோத்ரம் என்ற புனித நெருப்பை இரவும், பகலும் அவர் காத்துவந்ததைப் போலவே பாபாவும் தமது அக்னிஹோத்ரத்தை அதாவது துனியை மகுதியில் எப்போதும் எரியவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் புண்டலிக்ராவும் மற்றவர்களும்

தேங்காயுடன் சீர்டிக்குப் புறப்பட்டு மன்மாடை வந்தடைந்தனர். அவர்கள் தாகமாக இருந்ததால் ஓர் ஒடைக்குத் தண்ணீர் பருகச் சென்றனர். வெறும் வயிற்றில் தண்ணீர் குடிக்கக்கூடாதாகையால் அவர்கள் கொஞ்சம் சிவடா என்ற மணப்பொருள் கலந்த அவல் அரிசி உணவைச் சிற்றுண்டியாக உட்கொண்டனர். அது அதிகக் காரமாக இருந்ததால் யாரோ ஒருவர் தேங்காயை உடைத்து தேங்காய்ப்புவை அதனுடன் கலந்துவிடலாம் என்று கூறி அதேபோல் செய்தும் விட்டார். சிவடாவை அதிகச் சுவையுள்ள தாகவும், நாவுக்கு ருசியுள்ளதாகவும் செய்துகொண்டனர். தூரதிர்ஷ்டவசமாக அந்தத் தேங்காய் புண்டலிக்ராவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட தேங்காயாக இருந்தது. அவர்கள் சீர்டியை நெருங்கியதும் புண்டலிக்ராவ், தம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொருளாகிய தேங்காய் உடைக்கப்பட்டு உபயோகப்படுத்தப் பட்டுவிட்டது என்பதை வெகுவருத்தத்துடன் அறிந்தார். அவர் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு சீர்டிக்கு வந்து ஸாயிபாபாவைப் பார்த்தார். பாபா முன்னமேயே தேம்பே ஸ்வாமி தேங்காய் அனுப்பியுள்ள கம்பியில்லாத் தந்தியின் செய்தியைப் பெற்று விட்டார். பாபா தாமாகவே தமது சகோதரன் கொடுத்தனுப்பியுள்ள பொருளை முதலில் கொடுக்கும்படி புண்டலிக்ராவிடம் கேட்டார். அவர் பாபாவின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு தமது குற்றத்தையும் கவனமின்மையையும் கூறி மனம் வருந்தி பாபாவின் மன்னிப்பை வேண்டினார். மற்றொரு தேங்காயை அதற்குப் பதிலாகக் கொடுத்து விடுவதாகக் கூறினார். ஆனால் அத்தேங்காய்க்கு இணையாக வேறொன்றை ஈடுசெய்ய முடியாதென்றும், சாதாரணக் காயைக் காட்டிலும் பல மடங்கு அது உயர்ந்ததென்றும் கூறி பாபா அதைப் பெறுவதற்கு மறுத்து விட்டார். மேலும் பாபா கூறினார் : “இப்போது இவ்விஷயத்தைப் பற்றி இனிமேல் நீ கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. எனது விருப்பத்தின் காரணமாகவே தேங்காய் உன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு முடிவில் உடைக்கப்பட்டும் விட்டது. செயல்களின் கர்த்தாவாக உன்னையே ஏன் நீ ஆக்கிக் கொள்கிறாய்? நற்கருமங்களையோ அல்லது தீய செயல்களையோ செய்யும் கர்த்தாவாக உன்னை நீயே என்னிக் கொள்ளும் உனர்வை அனுமதிக்காதே. எல்லாவற்றிலும் முழுமையாக அகந்தையற்றும், அகங்காரமற்றும் இரு. அதன்மூலம் உனது ஆன்மீக முன்னேற்றம் துரிதமடையும்” என்றார். எத்தகைய அழகிய ஆன்மீகு அறவுரையை பாபா அளித்தார்.

பாலாராம் துரந்தர் (1878 - 1925)

திரு. பாலாராம் துரந்தர். பம்பாய் சாந்தாகுருஸைச் சேர்ந்த பதாரே பிரபு இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் பம்பாய் ஹெகோர்ட்டின் வக்கீலாகவும், சில சமயம் பம்பாய் அரசாங்க சட்டப் பள்ளியின் (Law School) தலைவராகவும் பணியாற்றினார். துரந்தர் குடும்பம் முழுவதுமே தெய்வ பக்தியும், மத உணர்வும் கொண்டது. திரு. பாலாராம் தனது இனத்தாருக்குச் சேவை செய்தார். அதைப்பற்றி ஒரு கட்டுரையை எழுதி அதைப் பதிப்பித்தார். பின்னர் அவர் ஆன்மீக மத விஷயங்களில் திரும்பினார். அவர் கீதையையும், அதற்கான வியாக்கியானமான ஞானேச்வரி யையும், மற்றும் தத்துவ நூல்களையும் நுண்ணிய கோட்பாட்டு, நூல்களையும் ஆழ்ந்து படித்தார். அவர் பண்டீபுரத்து விடோபாவின் பக்தர். பாபாவுடன் அவர் 1912-ல் தொடர்பு கொண்டார். அதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன் பாபுல்ஜி, வாமனராவ் என்ற அவரின் இரு சகோதரர்களும் சீர்டிக்கு வந்து பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்றனர். அவர்கள் வீடு திரும்பி அவர்களின் இனிய அனுபவங்களை பாலாராமுக்கும். குடும்பத்தினருக்கும் எடுத்து உரைத்தனர். அதன் பின்னர் அவர்களெல்லோரும், ஸாயிபாபாவைத் தரிசிக்கத் தீர்மானித்தார்கள். அவர்கள் சீர்டிக்கு வருமுன்னரே பாபா வெளிப்படை யாக 'இன்று எனது தர்பாரைச் சேர்ந்த பெரும்பாலோர் வருகிறார்கள்' என உரைத்தார். துரந்தர் சகோதரர்கள் முன்கூட்டியே செய்தி ஏதும் அனுப்பவில்லையாதலால், மற்றவர் களிடமிருந்து பாபா கூறிய இக்குறிப்பைக் கேட்டு ஆச்சரிய மடைந்தனர். மற்றவர்கள் எல்லோரும் பாபாவின் முன் வீழ்ந்து வணங்கி அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பாபா அவர்களிடம் "நான் முன்னரே குறிப்பிட்ட எனது" தர்பார் மக்கள் இவர்களே" எனக்கூறி, துரந்தர் சகோதரர்களிடம் "கடந்த அறுபது தலைமுறைகளாக நாம் ஒருவரொடொருவர் உறவு பூண்டு இருக்கிறோம்" என்றார். அச்சகோதரர் எல்லோரும் எளிமையுடனும், பணிவுடனும் உற்றுப் பார்த்தவண்ணம் நின்றிருந்தனர். கண்ணீர், தொண்டை அடைத்தல், மயிர்க்கூச்செறிதல் முதலான எல்லா சத்துவ உணர்வுகளும் அவர்களை உருக்கின. அவர்களெல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பின்னர் அவர்கள் தங்களது இருப்பிடத்திற்குச் சென்று உணவு உட்கொண்டு சிறிது

களைப்பாறிவிட்டு மீண்டும் மகுதிக்கு வந்தனர். பாபாவுக்கு, பாலாராம் அமர்ந்து அவரது கால்களை பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிலீம் என்ற மட்குழாயில் புகைபிடித்துக் கொண்டிருந்த பாபா, அதை அவரிடம் நீட்டிப் புகைபிடிக்குமாறு அழைத்தார். புகைபிடித்து வழக்கமில்லை, எனினும், பாலாராம் அக்குழாயை வாங்கிக்கொண்டு பெருஞ்சிரமத்துடன் புகை பிடித்துவிட்டு பக்தியுடன் வணங்கி அதைத் திருப்பி அளித்தார். பாலாராமுக்கு இதுவே மிக மிகப் புனிதமான நேரம். ஆறு ஆண்டுகளாக அவர் ஆஸ்துமாவால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்புகை அவரை முழுவதுமாக குணப்படுத்தி யதுடன், அது அவரை மீண்டும் அவ்வியாதிக்கு உட்படுத்தவேயில்லை. ஆறு ஆண்டுகளுக்குப்பின் ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்தில் மீண்டும் அவருக்கு ஆஸ்துமாவின் தாக்குதல் நேரிட்டது. இது பாபா மஹாசாமாதி அடைந்த அதே நேரமாகும்.

அவர் சென்ற தினம் வியாழக்கிழமையாதலால் துரந்தர் நண்பர்கள் சாவடி ஊர்வலத்தை அன்று இரவு கண்டுகளிக்கும் நல்ல அதிர்ஷ்டம் பெற்று இருந்தனர். சாவடியில் ஆரத்தி நிகழ்ச்சியின் போது பாலாராம் பாபாவின் முகத்தில் பாண்டு ரங்கரின் ஜோதியைக் கண்டார். மறுநாள் காலை காகட் ஆரத்தியின் போதும் அதே அழூர்வ நிகழ்ச்சியை, அதாவது அவரின் அன்புக்குரிய தெய்வமான பாண்டுரங்கரின் ஜோதி பாபாவின் முகத்தில் வீசியதைக் கண்டார்.

திரு. பாலாராம் துரந்தர் மராத்தியில் மஹாராஷ்ட்ர ஞானி துகாராமின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தை எழுதினார். ஆனால், அதன் பதிப்பைக் காண அவர் உயிருடனிருக்கவில்லை. அது பின்னர் 1928-இல் அவரது சகோதரர்களால் பிரசரிக்கப்பட்டது. பாலாராமின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சிறு குறிப்பு அந்நாவின் ஆரம்பத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாலாராமைப் பற்றிய மேற்கூறிய தகவல் அதில் முழுவதுமாக உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (அந்த புத்தகத்தின் 3-ம் பக்கத்தில் காணக).

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

முடிவுரை

நாம் 51-வது அத்தியாயத்தை முடித்துவிட்டு கடைசி அத்தியாயத்திற்கு (மூல நூலில் 52வது அத்தியாயம்) வருகிறோம். இதில் முடிவுரையாகச் சொல்லும்போது ஹோமாட்பந்த் மராத்தியப் புனித நூல்களில் உள்ளபடி இதுவரை உள்ள அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை பாடல்களாக அட்டவணைப் படுத்தி எழுதப்போவதாகக் கூறியிருந்தார். ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசமாக அம்மாதிரி அட்டவணை ஹோமாட்பந்தின் எழுத்துப் பிரதிகளில் இல்லை. எனவே பாபாவின் ஆசிபெற்ற சிறந்த பக்தரான தாணாவெச்சேர்ந்த மாஜி மம்லத்தார் திரு. B.V. தேவ் என்பவர் அதை அமைத்து வழங்கினார். ஆங்கிலப் புத்தகங் களில் ஆரம்பத்தில் அட்டவணை கொடுத்து ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தில் கண்டுள்ளவற்றை அதன் தலைப்பில் கொடுப்பது போல் இந்த அத்தியாயத்தில் கண்டுள்ளவற்றை அட்டவணையின் கடைசியாகக் கருதவேண்டாம். எனவே இதை முடிவுரையாகக் கருதுவோம். துரதிர்ஷ்ட வசமாக இந்த அத்தியாயத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியைச் சரிபார்த்து அச்சிடும் வரையில் திரு. ஹோமாட்பந்த உயிருடன் இல்லை. அது அச்சகத்துக்கு அனுப்பப்படும் சமயம் திரு. தேவ் அவர்கள் அவற்றின் முடிவற்ற நிலையையும் சில இடங்களில் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருப்பதையும் கண்டார். ஆயினும் அது அவ்வாறே பிரசரிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. அவற்றின் முக்கியமான தலைப்புகள் இங்கு சுருக்கமாகக் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

ஸத்குரு ஸாயி மகிழை

விருப்பு. வெறுப்பு இல்லாதவரும் உயர்வு தாழ்வுகளைக் கருதாதவரும், எவருக்கு பக்தர்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாகக் காணப்படுகிறார்களோ. எவர் உயிரினங்கள் எல்லா வற்றிலும் எவ்வித பேதமுமின்றி கலந்து நிற்கிறாரோ, எவர் இந்த அண்ட சராசரங்களில் உள்ள அசையும். அசையாப் பொருட்களை பகவான் பிரம்மனுடைய ரூபத்தில் உண்டாக்கி வீடுகள், அரண்மனைகள் மற்றும் ஆகாயம் இவை யாவற்றையும் சூழ்ந்து நிற்கிறாரோ அந்த ஸமர்த்த ஸாயியை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கிறோம். அவரை நினைத்தாலும், சரணடைந்தாலும் அவர் நமது எல்லா

விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றி நம்மை வாழ்வின் லட்சியங்களை அடையச் செய்கிறார்.

வோகாயத் இச்சைகளாகிய இந்த சமுத்திரத்தைக் கடப்பது மிக கடினம். மோகம் என்ற அலைகள் உயர்ந்து, தீய எண்ணெங்கள் கிய கரையை நோக்கி ஓடி மோதுகின்றன. ஆதலால் நமது மன வலிமையாகிய மரங்கள் வேருடன் வீழ்த்தப்படுகின்றன. அகங்காரமென்னும் காற்று கடுமையாக வீசி, கடலைக் கொந்தளிக்கச் செய்கிறது. வெறுப்பு, கோபமாகிய முதலைகள் பயமின்றித் திரிகின்றன. நான், எனது என்ற எண்ணங்களும் மற்ற சம்சயங்களும் நீர்ச்சழுல்களாக இடையறாது சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. திட்டுதல், வெறுத்தல், பொறுமை ஆகிய எண்ணற்ற மீன்கள் அங்கு விளையாடுகின்றன.

இவ்வளவு பயங்கரமானதாகவும், கொடுமையானதாகவும் இந்தக் கடல் இருந்தாலும் ஸத்குரு ஸாயி இதை அழிக்க வல்லவர். அவரது பக்தர்கள் இதைப்பற்றிப் பயமடைய வேண்டியதில்லை. நமது ஸத்குரு இந்தக் கடலை பத்திரமாகக் கடப்பதற்கு வேண்டிய படகு போன்றவர்.

பிரார்த்தனை

இப்போது நமது ஸாயிபாபாவின் முன்னே முழுவதுமாக வீழ்ந்து அவர் பாதகமலங்களைப் பற்றிக்கொண்டு கீழ்க்கண்ட வாறு எல்லோரும் எல்லாவற்றிற்குமாகப் பிரார்த்திப்போம்.

“எங்களது மனம் கண்டவாறு அலையாமல் தங்களைத் தவிர வேறு எதையும் விரும்பாமல் இருக்கட்டும். இந்த ஸத் சரித்திரம் எல்லோருடைய இல்லங்களிலும் இருந்து தினசரி பாராயணம் செய்யப்பட்டும். இதைத் தினமும் முறையாகப் படிப்பவர்களின் துயரங்களைத் தீருங்கள்”.

பலச்ருதி (பாராயண பலன்)

இச்சரிதம் படிப்பதால் நீங்கள் பெறும் நலன்களைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள், புனித கோதாவரி நதியில் குளித்துவிட்டு சீர்தியில் உள்ள சமாதி மந்திரிலுள்ள பாபாவின் சமாதியை வணங்கித் தரிசித்து இந்த ஸத் சரித்திரத்தைப் படிக்கவோ அல்லது கேட்கவோ வேண்டும். இதைச் செய்தால் உங்கள் உடல்,

பொருள், ஆவியைத் தாக்கும் தீங்குகள் மறையும். தற்செயலாகச் ஸாயியின் கதைகளை நினைப்பதன் மூலம், உங்களை அறியாமலேயே நீங்கள் ஆன்மீக வாழ்வில் விருப்பம் கொண்டு இச்சரித்திரத்தை ஆர்வமுடன் படிப்பதால் உங்கள் பாவங்கள் அழிக்கப்படும். ஜனன மரணச் சூழலை ஓழிக்க நீங்கள் விரும்பினால் ஸாயியின் சரிதங்களைப் பாராயணம் செய்து, அவரை நினைத்து அவரது திருவடிகளில் உங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் ஸாயி சரித சாகரத்தில் மூழ்கி மேலெழுந்து அதன் இன்பத்தை மற்றவர்களுக்குக் கூறும்போது நீங்கள் அவற்றின் புதுப்புது நித்ய சுகந்தத்தை உணர்ந்து மற்றவர்களையும் தொல்லைகளிலிருந்து காப்பீர்கள். ஸாயியின் உருவையே நீங்கள் தொடர்ந்து தியானித்தால் நாளடைவில் உருவம் மறைந்து உங்கள் தன்னுணர்விலேயே கலந்துவிடும். தன்னையறிதலும் பிரம்மத்தை உணர்தலும் மிகக் கடினம். ஆனால் சகுண பிரம்மாவாகிய ஸாயியின் உருவத்தின் மூலம் வழிபட்டால் உங்கள் பிரம்ம உணர்வின் முன்னேற்றம் எளிதாகும். பக்தனானவன் தன்னை ஸாயியிடம் பரிபூரண சரணாகதியாக்கிவிட்டால் தன்னுடைய தனித்தன்மையை இழந்து அவருடன் ஜக்கியமாகி கடலுடன் நதி சங்கமிப்பது போல் அவருடன் ஒன்றாகிறான். கனவிலோ, உறக்கத்திலோ அல்லது விழித்திருக்கும் நிலையிலோ இவ்வாறு அவருடன் இரண்டறக் கலந்தால் நீங்கள் சம்சார பந்தத்தை ஓழிக்கிறீர்கள். யாராயினும் குளித்துவிட்டு அன்புடனும் உண்மையுடனும் அதை ஒரு வாரத்திற்குள் படித்து முடித்தால் அவர்களைப் பிடித்த கேடுகள் மறையும். படிக்கக் கேட்பவர்களுக்கு வரும் அபாயங்களும் நீக்கப்படும். இதைப் பாராயணம் செய்து செல்வத்தை விரும்பு பவன் செல்வத்தையும், நல்ல வியாபாரிகள் வியாபாரத்தில் வெற்றியையும் அடைவர். உண்மைக்கும் பக்திக்கும் தகுந்த வாரே பலன்களும் அமையும். இவைகளின்றி எவ்விதமான அனுபவமும் இல்லை. இச்சரித்திரத்தை பக்தியுடன் படித்தால் ஸாயி மனம் மகிழ்ந்து உங்கள் அறியாமையையும் ஏழ்மையையும் நீக்கி உங்களுக்கு ஞானமும் செல்வமும் கேஷமமும் நல்குவார். கருத்துனரிய மனத்துடன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு அத்தியாயம்

படித்தால் அது எவ்வளவிற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும். தனது நலனை எவன் மனதில் கொண்டுள்ளனோ அவன் கட்டாயம் கவனமாகப் படிக்க வேண்டும். தொடர்ந்து பிறவிகளில் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் எப்போதும் சந்தோஷமாக அவன் ஸாயியை நினைப்பான். முக்கியமாக குருபெளர்ணமி. கோகுலாஷ்டமி. ஸ்ரீராமநவமி. நவராத்திரி (பாபா பிறந்த) தினங்களில் இச்சரித்திரம் வீடுகளில் பாராயணம் செய்யப்பட வேண்டும். இதைக் கவனமுடன் படித்தால் உங்கள் ஆசைகள் நிறைவேற்றப்படும். அவர் பாதகமலங்களை உங்கள் மனதால் நினைத்தால் சம்சார சாகரத்தைச் கலபமாகக் கடப்பீர்கள். இதைக் கற்பதால் நோயாளிகள் குணமுற்று திடகாத்திரமடைவர். ஏழைகள் செல்வம் அடைவர். கீழ்நிலையில் உள்ளோரும் நக்கப்பட்டோரும் உன்னத நிலை பெறுவர். மனம் கலனங்களி லிருந்து விடுபட்டு ஒருநிலைப்படும்.

நல்ல அன்பும், பக்தியுமுள்ள வாசகர்களே, கேட்போரே! உங்களை வணங்குகிறோம். வணங்கி ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கிறோம். தினமும், மாதக்கணக்கிலும் படித்த ஸாயியின் கதைகளை ஒருபோதும் மறக்காதீர்கள். நீங்கள் எவ்வளவு ஆவலுடன் படிக்கிறீர்களோ அல்லது கேட்கிறீர்களோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு நாங்கள் ஸாயியினால் உற்சாகமுட்டப் பட்டு உங்களுக்குச் சேவை செய்வதிலும் உதவியாக இருப்போம். இதன் ஆசிரியர், வாசகர் இருவரும் ஒத்துழைத்து உதவி செய்து கொண்டு மகிழ்ச்சியுற வேண்டும்.

ப்ரசாத் - யாசனா - பிரசாதம் கோரல்

கீழ்க்கண்ட பிரசாதம் அல்லது உதவி கோரிப் பிரார்த்தித்து இவ்வத்தியாயத்தை முடிக்கிறோம்.

வாசகரும், பக்தர்களும் ஸாயியின் பாதகமலங்களை சர்வ பக்தி பூர்வமாக நினைக்கட்டும். ஸாயியின் உருவம் அவர்கள் கண்களில் நிலைக்கட்டும். அவர்கள் ஸாயிபாபாவை எல்லா உயிர்களிலும் காண்டும். “ததாஸ்து” (அப்படியே நடக்கட்டும்).

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அணைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

ஆரத்தி

ஜீவன்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வழங்கும் ஓ ஸாயிபாபா, தங்களுக்கு தீப் ஆராதனை செய்கிறோம். தங்களுடைய சேவார்த்திகளும், பக்தர்களுமான எங்களுக்குத் தங்கள் பாதார விந்தங்களில் அமைதியைக் கொடுங்கள். ஆசைகளை அழித்து, தங்களது ஆத்மாவுக்கு உள்ளேயே தாங்கள் கலந்து, வேண்டு வோருக்கு இறைவனைக் காட்டுகிறீர்கள். பேரார்வத்துடன் விரும்பினோர்க்குத் தாங்கள் அனுபவங்களையும் அல்லது உணர்வுகளையும் கொடுக்கிறீர்கள். ஓ அன்புள்ளகாண்டோரே! தங்கள் சக்தி அத்தகையது. தங்கள் திருநாமஸ்மரணை எங்கள் ஸம்ஃஸார பயங்களைப் போக்குகிறது. தங்களது லீலகள் ஆழங்கான முடியாதவை, எப்போதும் ஏழைகளுக்கும், ஆதரவற்றோர்களுக்கும் அருள்கிறீர். இந்தக் கலியுகத்தில் சர்வ வியாபியான தத்தாவாகிய தாங்கள் சகுணப் பிரம்மாக உண்மையில் அவதரித்தீர். வியாழக்கிழமை தோறும் தங்களிடம் வரும் பக்தர்களைக் கடவுளின் திருவடிகளைக் காணச் செய்து அவர்களின் சம்சார பயங்களைப் போக்குங்கள். ஓ இறைவனுக் கெல்லாம் இறைவனே! எனது செல்வங்கள் யாவும் தங்களது சேவையில் இருக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கிறேன். சாதகப் பறவைக்கு மேகங்கள் சுத்தமான நீரை அளிப்பதுபோல் மாதவுக்கு* மகிழ்வுடன் உணவளித்துத் தங்கள் வாக்கை நிலை நிறுத்துங்கள். ஆமென்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

* இந்த ஆரத்திப் பாடல் சமகாலத்தில் வாழுந்த மாதவ் அட்கர் என்னும் அடியவரால் இயற்றப்பட்டது.

ஓம் ஸ்ரீ ஸாம்நாதாய நம :

ஸாயி பாபா அஷ்டோத்தர சத நாமாவளி

ஓம் ஸ்ரீ ஸாயிநாதாய நம:

” ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாராயணாய நம:

” ஸ்ரீ கிருஷ்ண ராம சிவ மாருத்யாதி ரூபாய நம:

” சேஷா சாயினே நம:

” கோதவரீ தடசீரடி வாஸினே நம:

” பக்த ஹ்ருதாலயாய நம:

” ஸர்வ ஹ்ருத்வாஸினே நம:

” பூதாவாஸாய நம:

” பூதபவிஷ்யத் பாவ வர்ஜ்ஜிதாய நம:

” காலாதீதாய நம:

10

” காலாய நம:

” காலகாலாய நம:

” காலதர்பதமனாய நம:

” மருத்யுஞ்ஜயாய நம:

” அமர்த்யாய நம:

” மர்த்யாபயப்ரதாய நம:

” ஜீவாதாராய நம:

” ஸர்வாதாராய நம:

” பக்தாவன ஸமர்த்தாய நம:

” பக்தாவனப் பிரதிக்ஞாய நம:

” அன்னவஸ்த்ரதாய நம:

20

” ஆரோக்யகேஷமதாய நம:

” தனமாங்கல்யப்ரதாய நம:

” ருத்திஸித்திதாய நம:

” புத்ர மித்ர களத்ர பந்துதாய நம:

” யோககேஷமவஹாய நம:

” ஆபத்பாந்தவாய நம:

” மார்க்பந்தவே நம:

” புக்திமுக்திஸ்வர்காபவர்கதாய நம:

” பரியாய நம:

30

” பரீதிவர்தனாய நம:

” அந்தர்யாமினே நம:

” ஸக்சிதாத்மனே நம:

” ஆனந்தாய நம:

” ஆனந்ததாய நம:

” பரமேச்வராய நம:

” பரப்ரம்ஹனே நம:	
” பரமாத்மனே நம:	
” ஞானஸ்வரூபினே நம:	
” ஜகத: பித்ரே நம:	40
” பக்தனாம் மாத்ரு தாத்ரு பிதாமஹாய நம:	
” பக்தாபயப்ரதாய நம:	
” பக்த பராதீனாய நம:	
” பக்தானுக்ரஹ காதராய நம:	
” சரணாகதவத்ஸலாய நம:	
” பக்தி சக்தி ப்ரதாய நம:	
” ஞான வைராக்யதாய நம:	
” ப்ரேமப்ரதாய நம:	50
” ஸம்சய ஹ்ருதய தெளர்பல்ய பாபகர்ம வாஸனா சஷ்யகராய நம:	
” ஹ்ருதய க்ரந்திபேதகாய நம:	
” கர்மத்வம்ஸினே நம:	
” சுத்த ஸத்வஸ்திதாய நம:	
” குணாதீத குணாத்மனே நம:	
” அனந்த கல்யாண குணாய நம:	
” அமித பராக்ரமாய நம:	
” ஜூயினே நம:	
” துர்தாஷோகேஷாப்யாய நம:	
” அபராஜிதாய நம:	
” த்ருலோகேஷா அஸ்கந்திதகதயே நம:	
” அசக்யரஹிதாய நம:	60
” ஸர்வசக்தி மூர்த்தயே நம:	
” ஸாருபஸாந்தராய நம:	
” ஸாலோசனாய நம:	
” பஹ்ருப விச்வ மூர்த்தயே நம:	
” அருபாவ்யக்தாய நம:	
” அசிந்த்யாயா நம:	
” ஸாக்ஷமாய நம:	
” ஸர்வாந்தர்யாமினே நம:	
” மனோவாக தீதாய நம:	
” ப்ரேமமூர்த்தயே நம:	70
” ஸாலபதுர்லபாய நம:	
” அஸஹாய ஸஹாயாய நம:	
” அநாதநாத தீனபந்தவே நம:	
” ஸர்வ பாரப்ருதே நம:	

” அகர்மானேக கர்மஸாகர்மினே நம:	
” புண்யச்ரவண கீர்த்தனாய நம:	
” தீர்த்தாய நம:	
” வாஸூதேவாய நம:	
” ஸதாம் கதயே நம:	
” ஸத்பராயணாய நம:	80
” லோகநாதாய நம:	
” பாவனானகாய நம:	
” அம்ருதாம்சவே நம:	
” பாஸ்கரப்ரபாய நம:	
” ப்ருஹ்மசர்யதப : சர்யாதிஸூவ்தாய நம:	
” ஸத்ய தர்ம பராயணாய நம:	
” ஸித்தேச்வராய நம:	
” ஸித்த ஸங்கல்பாய நம:	
” யோகேச்வராய நம:	
” பகவதே நம:	90
” பக்தவத்ஸலாய நம:	
” ஸத்புருஷாய நம:	
” புருஷோத்தமாய நம:	
” ஸத்ய தத்வபோதகாய நம:	
” காமாதி ஸர்வ அக்ஞானத்வம்லினே நம:	
” அபேதா நந்தானுபவப்ரதாய நம:	
” ஸமஸர்வமதஸம்மதாய நம:	
” தச்சிணாழுர்த்தியே நம:	
” வேங்கடேசரமணாய நம:	
” அத்புதானந்தசர்யாய நம:	100
” ஓம் ப்ரபன்னார்த்திஹராய நம:	
” ஸம்ஸாரஸர்வதுக்கச்சியகராய நம:	
” ஸர்வவித்ஸர்வதோழுகாய நம:	
” ஸர்வாந்தர்பஹிஸ்திதாய நம:	
” ஸர்வமங்களகராய நம:	
” ஸர்வாபீஷ்டப்ரதாய நம:	
” ஸமரஸஸன்மார்கஸ்தாபனாய நம:	
” ஓம் ஸ்ரீஸமர்த்தஸத்குரு ஸாயிநாதாய நம:	108

